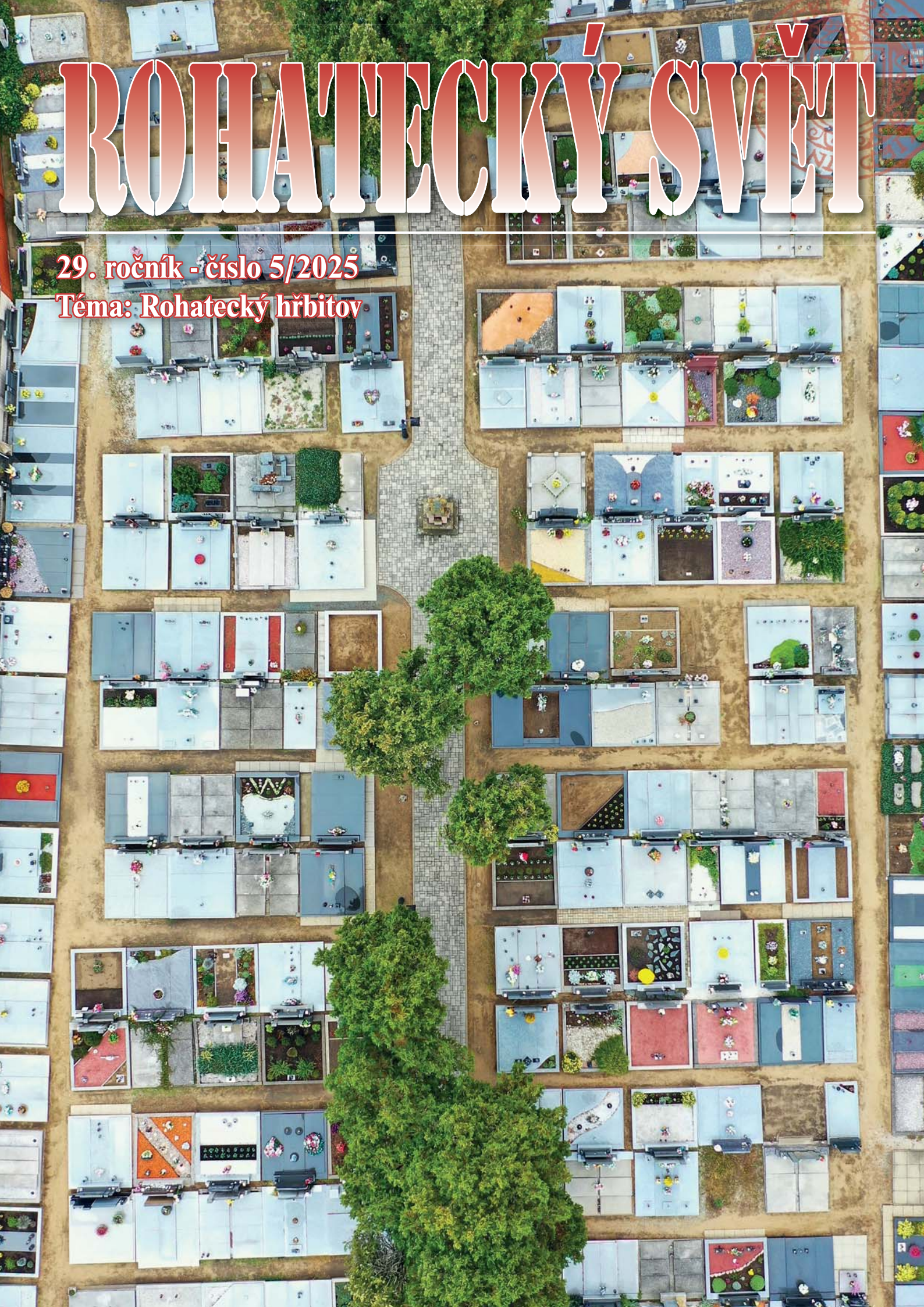

ROHATECKÝ SVĚT

29. ročník - číslo 5/2025

Téma: Rohatecký hřbitov

Obsah

ÚVODNÍK	3
OBECNÍ ZPRÁVY	4
• Matrika	4
• Kalendárium	4
• Klima kolem nás	5
• Poplatek za obecní systém odpadového hospodářství pro r. 2026	5
• Poplatek za psy	6
• Obecní kalendář 2026	6
• Vzpomínka na Jožku Pokorníka	6
• Josef Pokorník – vzpomínky redakční rady	7
TÉMA: HŘBITOV V ROHATCI	8
• Místo vzpomínek, klidu a zamyšlení	8
• Hřbitovy a pohřebiště v historii	8
• Jak nás mince mohou přivést k prastarému hřbitovu	10
• Vzpomínka na Dušičky	11
• Znáte naše nejstarší hroby na hřbitově?	12
• Na hřbitov se chodí plakat	12
• Co se zapisovalo do úmrtní obecní knihy?	13
MUZEA A GALERIE SVĚTA	16
• Nasjonalmuseet – národní muzeum umění Oslo	16
ŠKOLSTVÍ	17
• Začátek nového školního roku v naší mateřské škole	17
• Jsme prvňáčci	18
• Praktická fyzika na základní škole: Stavba výukové fotovoltaické elektrárny	18
• Ze stromu až na talíř	19
• Čtvrtáci v Bruno parku	19
KULTURA	22
• Subjektivní kulturní okénko šéfredaktora	22
• Středověký intelektuál Kosmas slaví	23
KUKÁTKEM DO KNIHOVNY	23
• Návštěva MŠ v knihovně Nepál se Zdenkou Veselou	23
• Nové knihy	24
• Doplněte do vět vhodně názvy zvířat v přeneseném významu	24
FARNÍ OKÉNKO	25
• Dušičky – 2. 11. Památka všech zemřelých	25
• Advent	25
• Žehnání školních pomůcek	25
• Betlémské světlo	26
• Rohatecké dožínky	26
• Hodová slavnost	26
• Pohřeb našeho kostelníka pana Josefa Pokorníka	27
• První neděle v měsíci	27
• Roráty v Rohatci	28
SPOLKY	28
• Zakončení léta v SZPO aneb výlet do podzemí	28
• Podzim v klubu důchodců	29
• Zpívali mužáci pod kaštanem...	30
• Nejhezčí okno, balkon a předzahrádka roku 2025	31
OD NAŠICH PŘÍSPĚVATELŮ	31
• Čapí sezóna 2025 ukončena	31
• Jak vyrůstají děti v Kolonii	32
• Hřbitove, hřbitove, zahrado zelená ...	33
• T. G. Masaryk	34
SPORT	34
• Závěr tenisové sezony	34

Úvodník

Rohatečtí čapí odletěli za teplem, proběhly hody i zatmění Měsíce. Byla otevřena nová plavební komora Rohatec-Sudoměřice. Skončilo vinobraní a houbařské žně opanovaly na krátkou dobu naše kuchyně. A opět jsme si po čase zavolali. Na Kolonii jsme stáli ve frontě. Ano, někteří vyhráli a jiným to už Stačilo.

Nový školní rok jede v plném proudu tak jako i pendolino, které už u nás jezdí 200 km za hodinu.

Rekordní sucho v Evropě přineslo s sebou nejen velké požáry, ale i potřebu začít významně zadržovat vodu v krajině. Nejbohatším Čechem se stal člověk, který prodává nejvíc zbraní. O nejšťastnějším Čechovi se zatím neví. Máme v republice údajně asi 1000 miliardářů. Nevím, jestli jsou všichni šťastní. Máme ale taky přes tisíc lidí s věkem nad 100 let. To bylo kdysi nemožné v takovém počtu.

Průměrná penze s příštím navýšením stoupne ke 24 tisícům korunám.

V posledním dopise z roku 1934 nedávno otevřeném byl od T. G. Masaryka vzkaz, že jestli jsou lidé nevzdělaní, není možné toho moc udělat. Ke vzdělání a vzdělancům se váže i projekt Klementina. 900 let od úmrtí středověkého intelektuála kronikáře Kosmy.

Česko má svůj první kvantový počítač. Windows 95 potřebovaly 4 KB operační paměti a Windows 11 už požadují 4 GB. Měli bychom být i my uživatelé tisíckrát náročnější?

Průplav Otrokovice – Rohatec dostal o sedm kilometrů navíc. Po téměř 90 letech. Ze Zlínska tak lodě doplují až do Hodonína. A to díky nové plavební komoře Rohatec – Sudoměřice a úpravě koryta bělokarpatské říčky Radějovky.

Rekreační plavidla tak mohou vplout až do řeky Moravy. Baťův kanál tak nyní nabízí hned šedesát kilometrů plavby po Zlínském a Jihomoravském kraji a části Slovenska.

Naše země investuje do jaderné energetiky, protože nároky na energii stoupají. V Národním muzeu vystavují slavnou Lucy a Selam. Tři miliony let staré kostry předků člověka připomínají naši dávnou historii. Protože ovlivňovat historii je tak chytré jako když chce komunistická Čína nařizovat Dalajlámovi kde se bude inkarnovat příště a že to bude ona, kdo jako první inkarnaci rozpozná.

Tak jak si hlasitě ticho své oslovence nevybírání i krása musí někdy přestat, aby byla krásou a vidoucí se musí stát vědomým.

Nejvyšší správní soud nově tvrdí, že prostitute podléhá zákonu o daních z příjmu. Nepadla však zmínka o tom, jestli mohou i příslušnice nejstaršího řemesla provádět daňovou optimalizaci...

Na Slovensku si nově dali do ústavy, že existují jen dvě pohlaví. Muž a žena. To je fajn vědět. Protože třeba Jára Cimrman až ve škole zjistil, že není děvče a je vlastně muž.

Německo slaví 35 let od sjednocení toho východního se západním. A i dnes jsou stále mezi nimi rozdíly. Hádejte, kde je víc extrémistů.

Podle Alberta Einsteina je definice šilenství to, že děláme stále stejné věci a očekáváme jiné výsledky. Inspirace tímto moudrým mužem tedy bude, že budeme dělat věci jinak a nejlépe nic nebudeme neočekávat. A pak se uvidí. Na to si teda rád počkám...

Stanislav Zela

Obecní zprávy

Matrika

Narození: 7

Úmrtí: Valerie Koudelová, 82 let
Josef Pokorník, 92 let
Ludmila Rybecká 79 let
Miroslav Daněk 69 let
Jiří Kubát, 60 let

Sňatky v matričním obvodu Rohatec:

Rohatec: David Sečkář & Eva Ondráková
Jan Heřmánek & Monika Hrbáčková
Petrov: Josef Šťastný & Věra Petrová

Kalendárium

22. 11.	Kateřinská zábava	KD
29. 11.	Blíží se Vánoce	KD
14. 12.	Vánoční koncert	KD

Rok 2026

10. 1.	Tříkrálová sbírka	
17. 1.	Krojovaný ples	KD
23. 1.	Ples obce	KD
31. 1.	Hasičský ples	KD
7. 2.	Ples sportovců	KD
13. 2.	Fašaňk	KD
21. 2.	Ples SRPŠ	KD

VÍTÁNÍ OBČÁNKŮ

Obec Rohatec připravuje na **NEDĚLI 16.11.2025** slavnostní přivítání narozených dětí v obřadní síni obecního úřadu. Kdo z rodičů má zájem o přivítání svého dítěte, ať se přihlásí

do 27.10.2025 na matrice obecního úřadu.

Přineste s sebou rodný list dítěte.

Klima kolem nás

Klima kolem nás se mění a s ním se mění i jeho dopady na náš život. Občas se tak i u nás objevují jevy, které zde dříve nebyly, nebo jsme si jich nevšimli. Ale stejně tak jako my měníme krajinu a okolí kolem nás, občas i ona si s námi hezky pohraje tak nějak po svém. Kdyby se vás kdokoliv před pěti lety ptal, jestli u nás někdy bude tornádo, asi 99 lidí ze 100 by odpovědělo, že v žádném případě, protože takové věci slyšíme pouze ve spojení s USA a jejich východním pobřežím. A ejhle... přišlo, a pravděpodobnost, že přijde do ČR zase, je rázem o mnoho procent vyšší. Jelikož jsme v těsné blízkosti řeky Moravy, odjakživa se nás dotýkají povodně, takřka každý rok vystoupá hladina řeky na nějaký stupeň, a podle něho si musíme poradit. Stejně tak je to poslední dobou s deštěm a bouřkami. Dříve se tak nějak roční období střídala s očekávanými teplotami, srážkami, suchem... ovšem dnes jsme v tomto ohledu jako na houpačce. Vinaři a zahrádkáři by mohli povídat. Skoro každý rok se potýkáme v rámci našeho

kanalizačního systému s neočekávanými událostmi, na které není tento systém projektován – a ani být nemůže. Žádná kanalizace není postavena na přívalový déšť, takový, na který Český hydrometeorologický ústav vydává výstrahu (proto ji taky vydává). „Krátká letní bouřka“ už se v podstatě neděje, a tak jsou místa, kde systém prostě nemůže stíhat, a ani není možné tomu zabránit. Ten, kdo ovšem k tomu přispívá nejvíce, jsou střechy domů. I proto již před lety sněmovna přijala v rámci stavebního zákona paragrafy, kdy nové domy již musejí srážky ze střech mít svedeny na pozemek majitele, nebo do různých zasakovacích objektů či nádrží. Je zakázáno, aby nové domy měly dešťovou vodu svedenu do kanalizace a zahlcovaly ji. Bohužel u dříve postavených domů to tak je. Lidé si stěžují na suchu, a přitom posílají každý déšť do kanalizace a občas se diví, že ta je potom zahlcena. Naše obec by mohla být v tomto vzoru pro mnoho ostatních. Vybudovala retenční nádrže ze střech obecních budov, abychom systém nezatěžovali.

Naopak abychom v případě potřeby mohli využít dešťovou vodu a zalévat s ní všechny stromy, které vysazujeme, a že jich není málo. Celkem máme objem retenčních nádrží skoro 300 kubíků = 300 000 litrů vody, které dokážeme zachytit z mateřské školy, základní školy, kulturního domu, staré školy a knihovny, fotbalových kabin a tribuny, kostela, tělocvičny. Ale ani to nám nepomůže, když přijde přívalový déšť. Zateklo nám i letos, a jediné, jak se tomu můžeme bránit je mít dobrou pojistku a škody hlásit. Můžete-li, zadržujte vodu, zalévejte zahradu dešťovkou a ne pitnou vodou. I před domem to můžete mít hezké, když budete chtít, vodu z nebes máte navíc zadarmo. A protože i co se týká dláždění chceme být vzorem, nová parkoviště již plánujeme se zasakovací dlažbou, čímž také ochráníme náš kanalizační řád. Jedno je však jisté, voda si cestu najde, do kopečka neprší, a kdo má garáže pod domem, nebo dům postavený kousek nad terénem je prostě přívalovým deštěm ohrožen. Fyzika.

Jarmil Adamec, starosta

Poplatek za obecní systém odpadového hospodářství pro r. 2026

Výše poplatku pro r. 2026 činí 840,- Kč/osoba/rok nebo 840,- Kč/byt/dům/stavba pro rodinnou rekreaci/rok (ve které není přihlášená žádná fyzická osoba).

Úlevu ve výši 240,- Kč/osoba/rok má ta osoba, která je přihlášená v obci a která dovrší v příslušném roce věku 70 let a více.

Poplatek splatný ve dvou stejných splátkách, nejpozději v termínech:

1. pololetí daného roku do 31.3.

2. pololetí daného roku do 30. 9.

- týká se všech forem plateb, v SIPU bude poplatek uveden za měsíc březen a září.

V souvislosti se zvýšením poplatku upozorňujeme, že je nutné navýšit limit v bance pro úhradu SIPO a opravit si částku v trvalých příkazech!

Poplatek je možné uhradit převodem z účtu, osobně na pokladně Obecního úřadu, prostřednictvím SIPO nebo poštovní složenkou.

Počet osob v domácnosti bez úlevy	Částka k úhradě za každé pololetí	Počet osob v domácnosti jen s úlevou	Částka k úhradě za každé pololetí
Jedna	420	Jedna	300
Dvě	840	Dvě	600
Tři	1260		
Čtyři	1680		
Pět	2100		

Údaje pro platbu příkazem z účtu:

Č. účtu	23327671/0100
Variabilní symbol	1345
Specifický symbol (důležitý pro spárování platby)	Číslo popisné domu (ne evidenční)

Pro informace o případném nedoplatku za r. 2025 či částce k úhradě pro r. 2026 se můžete obrátit osobně na paní Navrátilovou, dveře č. 7 nebo telefonicky na čísle 518 360 090.

Poplatek za psy

Výše poplatku pro r. 2026 činí:

- a) za jednoho psa 200,- Kč,
- b) za druhého a každého dalšího psa téhož držitele 300,- Kč,
- c) za psa, jehož držitelem je osoba starší 65 let 200,- Kč,
- d) za druhého a každého dalšího psa téhož držitele, kterým je osoba starší 65 let 200,- Kč.

Poplatek je splatný nejpozději do 30. 4. příslušného kalendářního roku. Je možné jej uhradit převodem z účtu, osobně na pokladně Obecního úřadu nebo poštovní složenkou.

Počet psů – stejný držitel do 65 let	Částka k úhradě	Počet psů – stejný držitel nad 65 let	Částka k úhradě
Jeden	200	Jeden	200
Dva	500	Dva	400
Tři	800	Tři	600

Údaje pro platbu příkazem z účtu:

Č. účtu	23327671/0100
Variabilní symbol	1341
Specifický symbol (důležitý pro spárování platby)	Číslo popisné domu (ne evidenční)

Pro informace o částce k úhradě pro r. 2026 se můžete obrátit osobně na paní Zachovou, pokladna OÚ, případně volat tel. 518 360 281.

Obecní kalendář 2026

Vážení spoluobčané, obec Rohatec pro vás opět připravuje stolní kalendář pro rok 2026. Budou v něm uvedeny všechny důležité informace, včetně termínů svozu komunálního odpadu, přehledu kulturních akcí v obci aj. Pro příští rok budeme mít i kalendář nástěnný. Oba budou k zakoupení na obecním úřadě pravděpodobně od poloviny měsíce listopadu.

Anna Homolová, místostarostka

Vzpomínka na Jožku Pokorníka

Žije nás v Rohatci více než 3500. Nemůžeme se všichni navzájem znát. A přece se najdou takoví, jejichž jméno, když vyslovíte, hned si lidé vzpomenou, který to je, co udělal nebo neudělal, jaký je. Jsou lidé, které potkávat nechcete, chodí zamračení, mrzutí, nic je nebaví, niče ho si nevází. Jsou u nás také lidé, které když potkáte, vykouzlí vám úsměv v srd-

ci, čiší z nich energie a radost. Pan Josef Pokorník, Jožka, byl Rohatčan, kterého jste mohli potkat každý den, a když jste se s ním zastavili, nestěžoval si na nic, ba naopak, vždy měl pro vás vtipnou poznámku, úsměv na rtu, a donutil vás se zasmát.

Celý svůj život, který mu Pán vyměřil, více než 92 let, se snažil pracovat, rozdáv-

vat lásku svojí početné rodině, pomáhat stavět domy svým dcerám, dodávat sílu a odvalu do života svým vnoučatům, a těšit se z pravnoučat. Z těch starších spoluobčanů jej znali všichni, protože opravovat televizory neumí každý, a on v tom vynikal. Toť, jak mu všichni říkali, zasvětil svůj život nejen práci na polnostech a zahradách své rodiny, ale přede-

vším chrámu svatého Bartoloměje. Jeho detailní a jedinečné znalosti o této stavbě dokázal povídat na počkání. Jeho každodenní více než půl století trvající péče o náš kostel a jeho součástí byla více než obdivuhodná. Ocenilo ji také arcibiskupství Olomoucké, které mu udělilo medaili sv. Jana Sarkandra. Již od útlého mládí to Jožku táhlo ke zvonům, ty rohatecké byly jeho srdeční záležitostí. Vždyť to byl on, kdo je nejen odléval, ale také pomáhal instalovat do věže a celá desetiletí se o ně s každodenní pravidelností staral. V dnešní době těžko hledáte člověka, který něco dělá pro společnost, pro svou obec, pro farní společenství, jen tak z lásky, z touhy být užitečný, z pohnutí srdce pomáhat uchování něčeho vzácného. A tím vším rohatecký kostel, zvony i kaplička na Hatích pro nás jsou. Díky Jožkovi, jeho péči a opatrování, byly celá desetiletí v dobré kondici.

Slovo důchod pro něj nic neznamenalo, často na toto téma žertoval, jeho žena Marie věděla, že když není celý den doma, najde jej u kostela, jak si sám sta-

ví lešení, když pomocníků nebylo. Jen v nátělníku, montérkách a pantoflích bez problémů postavil několikapatrové lešení, jen aby náš kostel vypadal k světu a byl pýchou obce. Věk člověk nezastaví. Jožkovi začaly síly ubývat až po devadesátce, ale v jízdě ke kostelu jen vyměnil kolo za motovezítka a mohl vykonávat svoji službu u oltáře dál. Strávili jsme spolu u oltáře více než 30 společných let. Na nikoho si ovšem nikdy nehrál. Snažil

se jen sloužit své rodině, Bohu, farnosti a své obci.

Za vzornou péči dostal v roce 2018 jako první ze všech Rohatčanů Cenu obce Rohatec. Mohl bych o něm vyprávět velmi dlouho, protože jsme byli dobří přátelé, a já věřím, že v našich srdcích bude ještě dlouho žít díky vzpomínkám na něj, při kterých se budeme i smát, přesně jak by to chtěl. Říká se, že člověk je tak dlouho živ, dokud existuje ještě nějaká vzpomínka na něj, a tak bude s námi jistě ještě dlouho. S radostí říkal, neboj - až umřeš, já ti zablinkám. I tuto službu vykonal pro stovky z našich blízkých. Jeho vzpomínky nám všem budou chybět, znal Rohatec a jeho historii z dob, kdy se ještě všichni potkávali, rodiny držely při sobě a přátelství něco znamenalo. Děkuji za celou naši obec a farní společenství, že jsme měli to štěstí a člověk jako Josef tady s námi žil a bylo mu dopřáno vykonat mnoho dobrého. Můžeme na něj vzpomenout pokaždé, když zazní z kostela zvuk zvonů, o které tak vzorně pečoval.

Jarmil Adamec, starosta

Josef Pokorník – vzpomínky redakční rady

Josef Pokorník byl nejen obětavým farníkem a kostelníkem. Byl i významným pamětníkem, často jsme si vyměňovali vzpomínky i upřesňovali jejich dobu. Obci poskytoval dobové fotografie, které byly využity nejen v obecním muzeu, ale i v našem obecním zpravodaji. Setkání s ním bylo vždy zážitkem. Pro jeho klidnou a příjemnou povahu.

Zdeněk Bíza

a studnici znalostí historie Rohatce. Jožko, budu na Tebe vzpomínat vždy jen v dobrém.

Anna Homolová

Pane Pokorníku, díky, že jste byl. Na takové lidi se nezapomíná.

Lenka Hostýnková

S některými lidmi se setkáváte rádi a s jinými ještě raději. Jožka byl ten druhý případ. Inspirativní člověk a ohromný rohatecký patriot. Jeho celoživotní práce v chrámu sv. Bartoloměje byla tak masivní, že si v dnešní době nedokážu představit někoho, kdo by se k ní v takovém měřítku jen přiblížil. Vzpomínám si, jak mně říkal, že už nemůže pracovat na střeše kostela. Aniž jsem položil otázku, odpověď přišla. Řekl, že po té devadesátce už to není ono. A s takovým úsměvem na tváři na něj budu vždy vzpomínat. Čest jeho památce.

Stanislav Zela

První, co mě napadlo, když jsem se dozvěděla, že Jožka zemřel bylo, „tak Joži, už mi nezablinkáš, jak jsi mi sliboval“. Říká se, že všichni lidé jsou nahraditelní, ale myslím si, že někteří jen těžce, a asi bude velmi složité najít tak obětavého člověka jakým byl Joža Pokorník. Jeho odchodem ztrácí obec i farnost vzácného člověka, optimistu

Téma: Hřbitov v Rohatci

Místo vzpomínek, klidu a zamyšlení

Místo posledního odpočinku každé obce je také jakousi vizitkou, jak si vážíme našich předků. Doba sice moc účtů či péči nepřeje, na mnoha hřbitovech v naší zemi můžeme přes rok najít spoustu hrobů neopečovávaných, zarostlých, špinavých. Jakmile se však přiblíží Dušičky, tak snad aspoň jednou za rok si příbuzní vzpomenou. Náš hřbitov v posledních letech stále prochází nějakými novinkami, které z něj činí důstojné místo v rámci možností. Uličky na starém hřbitově bohužel širší být nemohou, protože bychom museli všechny mrtvé vykopat a hroby udělat jinak, a to asi opravdu nikdo z nás, vás, nechce. Nezapomínejte také, že když

ukončíte nájem hrobového místa, je vaší povinností starý pomník odstranit. Ale rozpadající zeď jsme opravili, tu co nám zničil vítr obnovili. Centrální chodník je nový, také na novém hřbitově se již nechodí jen po trávě, téměř celoročně je zde přistaveno mobilní WC. V loňském roce jsme pořídili první kolumbária pro ty, kteří mají jen urny. Neváhejte této možnosti využít, protože není v plánu již kvůli urnám dělat malé metrové hroby – od toho jsou kolumbária. Co plánujeme do budoucna? V příštím roce postavíme další část chodníku s lavičkami ke kolumbáriím. Vybetonujeme také nová velká hrobová místa na novém hřbitově. Proč

základy uděláme my? Protože si tam každý volil výšku základů tak, jak sám chtěl a v některých uličkách to působí již velmi nevzhledně. Proto se terén srovná a základy vybetonuje obec. Stejně se postupuje i v jiných dědinách, aby se zabránilo různým zmenšováním uliček, kde se pak obtížně prochází. Mírnou opravu již bude také potřebovat márnice, protože vlhkost nás tady zlobí. Máte-li nějaký další rozumný nápad co je na hřbitově potřeba, neváhejte nás oslovit. Zaměstnankyně obce hřbitov pravidelně prochází a uklízí. S úctou se také na hřbitově chovejme, je to místo vzpomínek, klidu a zamyšlení.

Jarmil Adamec, starosta

Hřbitovy a pohřebiště v historii

Po roce 1017, kdy moravské kraje trpěly častými vpády z Uher, se dostávají pod vládu Přemyslovců, kteří se snaží výboje přenést na uherské území. Byl to zejména kníže Břetislav. Přírozenou ochranou moravského území byla řeka Morava. Břetislav zakládal na pravém břehu řadu hradišť od soutoku řeky Dyje s Moravou, od Hodonína až po Spytihněv, kde bylo rovněž strategické místo v Rohatci, výhodný přechod řeky Moravy. Zde byla vybudována po roce 1030 obranná tvrz na výspě obrácené k řece a dále na uherskou stranu. Odtud pak se rozvíjela směrem severním budoucí osada Rohatec matrikulovaná zemi Morava. Ve 13. století na jižní Moravě vládli přívrženci pánů z Horky a v té době vznikl kostel. Přesné datum známo není. Měl kamenné zdi, gotický vchod a okna. Strop byl dřevěný, zastřešení dochem. Kolem kostela vznikl hřbitov. Bylo to spíše neucelené pohřebiště zemřelých prokázané pozdějšími nálezy koster. Dokumentované pohřebiště z doby Břetislavovy je z 11. a 12. století v Rohatci Ko-

lonii. Od roku 1925 se při těžbě písku pro vápenopískovou cihelnu v místě oblouku železniční trati do Sudoměřic nacházely pozůstatky kostrových hrobů v hloubce 1 m. Od druhé poloviny 13. století byl kostel v Rohatci farní a sloužili zde farář Konrád a pak od roku 1278 farář Werner. Byli to pravděpodobně cisterciáci z kláštera velehradského.

Od roku 1368 se Rohatec dostává do majetku Beneše z Kravař a tím k panství strážnickému. Další století je poznamenáno válkami a pustošením. Rohatec je několikrát vypálen. Pohřbívání mrtvých je neucelené, jak to jde, tak zvané „v poli“ (církvenní název). Teprve klidnější 16. století přináší postupné nápravy. Po stránce náboženské ustupuje strana podobojí náboženství evangelickému a českokobratrskému. V Rohatci je fara luterská. Bouřlivá doba nastává opět v století 17. Zhoubné válečné vpády z Uher trvají do začátku 18. století a nastal zánik a úpadek dosavadního stylu života. Časté válečné útrapy a požáry způsobovaly

úmrtí obyvatelstva. Svědčí o tom mnohé zápisy v gruntovních knihách vedených na panství ve Strážnici – domy pusté vypálené, lidé se rozutíkali, ale hodně je jich zamordováno. Opět jsou potíže s pohřbíváním. Rozšiřovaly se nakažlivé nemoci, zejména epidemie moru, nejvíce kolem roku 1645. Nejhuře bylo v době třicetileté války. Lidé pohřbívali, jak se dalo. Jen některé hroby byly označeny. Množství zemřelých se pohřbívalo i do společných hrobů, posypalo vápnem a hroby se neoznačovaly vůbec. Náboženské poměry se v Rohatci konsolidují po roce 1673. Děkanská matrika ve Strážnici uvádí, že v Rohatci je vypálený kostel, který má pevné zdi a dal by se opravit, kolem je hodně zpustlých hrobů. Katolická víra se upevňovala, ale stále Rohatčané pohřbívali sami tzv. „v poli“ zvláště bezvěrci (haereticus–kacíř).

Kostel je opraven v roce 1683 a hřbitov kolem je upraven. Velké zlepšení nastalo teprve po reformách Marie Terezie a Josefa II. V Rohatci je v roce 1776 zřízeno kaplanství a v roce 1784 povýšeno na kuracii. Při vizitaci v roce 1771 je kostel shledán v dobrém stavu, hřbitov kolem je upraven a obehnan dřevěným plotem a před kostelem zřízena dřevěná zvonice se třemi zvony. Pohřbívání na hřbitově má však i svá úskalí. Jako okolní kraje i Rohatec několikrát trápily epidemie nakažlivých chorob, cholera, mor. Zasažení zemřelí nesměli být na hřbitově pohřbíváni. Nejhuře bylo v roce 1680 a pak roce 1741 v době prusko-rakouské války.

Prušáci také přecházeli přes Rohatec, 14 000 mužů jízdních a pěších. Tady se část vojska utábořila. Jejich zásobování bylo nevalné, postižení byli různými nemocemi, a tak loupili a sháněli co se dalo. Po lidech požadovali vše, co se dalo sníst.

Maso, vejce, sádlo i lihoviny. Když se jim toho nedostávalo, vnikali do domů a brali vše, co jim přišlo pod ruku. Vyhladovělí všechno často nezřízeně konzumovali. Hygiena byla rovněž nevalná, a tak se mezi nimi šířila cholera, která se rozšířila i mezi obyvatele. Vyžádala si mnoho obětí. Houfně umírali a pochováni byli, jak se dalo, v okolí a v místě, zejména směrem do polí Přívozských padělků směrem k řece Moravě, kde k tomu byly podmínky, písčité zem pro lehký výkop. Bylo to také místo, kde byly pochovávány i oběti moru z minulých let a mimo vesnici. Dnes je celé toto území zastavěno. Hroby nebyly označovány. Při výstavbách domů v první polovině 20. století byly na mno-

hých místech nalezeny ostatky v prostorách bývalého hřiště, dnes kulturního domu, i při výstavbě rodinných domů.

V roce 1806 je kostel přestavěn, rozšířen a přistavena sakristie. Na hřbitově kolem kostela začíná být nedostatek místa. Hroby od začátku byly jednoduché, neohraničené, označené dřevěným křížem. Mnohé poničené častými válkami. Stav odpovídal majetkovým poměrům obyvatel i pohromám z minulých let. Obec se rozrůstala. V roce 1834 bylo v Rohatci 128 domů a 637 obyvatel. Velké změny přináší zvláště druhá polovina devatenáctého století, kdy se rozšířil panský dvůr a staví se cukrovar. Kostel je již sešlý a nedostačující pro rozšiřující se obec. Stejně nedostačující je i hřbitov kolem, rozšíření není možné. Probíhá již příprava hřbitova nového na volném pozemku mezi silnicí k Hodonínu a železniční tratí v blízkosti budoucího nového kostela. Vystavěna je márnice, pozemek oplocen, středem upraven chodník. Mezi silnicí a vstupem zůstává volný prostor, kam jsou vysázeny lípy. Původní hřbitov kolem starého kostela na návsi se ruší v roce 1874 a jen některé hroby jsou přemístěny. Přemístěn je rovněž hlavní památný kříž z roku 1835. Má kamenný základ s nápisem s ozdobným litinovým křížem. Přestěhované hroby jsou situovány po obou stranách středového chodníku, v současnosti dlážděného. Jejich původní stav se do dnešní doby nedochoval. Na nový hřbitov se začalo pohřbívat v roce 1875. Prokazatelně v původním stavu jsou hroby rohateckých kněží Jana Večeře a Antonína Prusenovského z let 1857 a 1875. Mají hrobová čísla 358 a 364. Jejich pomníčky mají kamenný základ s litinovým křížem a jsou pro současnost i významnou kulturně historickou památkou, stejně jako historický kříž z roku 1835, který byl v roce 2021 poškozen a zůstal jen kamenný základ, který je vystaven u původní márnice vedle vstupu na hřbitov.

Památný kříž z roku 1835

Mezi nejstarší kamenný pomník patří rovněž ten nad hrobovým místem č. 354. Není označen a nápis je špatně čitelný. Hrobová místa se dále rozšiřovala podél chodníku i do šířky. První pomníčky byly kamenné z pískovce a začaly se opatřovat obrubníky. Nahrazovaly se ušlechtilými materiály, žulou i mramorem, některé černé se sekanými zlatými nápisy tak, že v současnosti se již obtížně nebo vůbec nedá zjistit, která hrobová místa jsou nejstarší. Několik pomníků se dochovalo v původním stavu ze začátku dvacátého století. Poslední řada hrobů končila ve středu hřbitova v úrovni současného kamenného kříže z roku 1938.

Na jeho zadní straně je nápis Ku cti a slávě Boží věnovali manželé František a Marie Antošovi. František Antoš byl starostou od roku 1927 a zemřel v roce 1939. Jeho hrob je po levé straně kříže. Je to poslední řada před rozšířením. V tuto dobu již byl

hřbitov roce 1937 rozšířen v celé šířce o 50 m směrem k železniční trati a pořízen boční vstup od souběžné cesty. Od kříže středem pokračoval nezpevněný chodník. Celý hřbitov byl oplocen zdí z bílých vápenopískových cihel, vyráběných v Rohatci cihelnou pana Orlického v Kolonii.

Koncem druhé světové války při osvobozování padlo v Rohatci 127 rudoarmějců a 15 Rumunů.

Všichni byli pohřbeni nejprve na místním hřbitově, ale po roce exhumování a pohřbeni do společného hrobu v Hodoníně, Rumuni v Brně. Několik neoznačených hrobů německých vojáků se nacházelo v okolí obce, během několika poválečných let zanikly. Jeden zůstal až do roku 1950 v soukromé zahradě v blízkosti dnešní bytové jednotky v ulici Vítězná. Teprve při výstavbě ubytovny čokoládovny Maryša v roce 1984 se našly pozůstatky s adresou a několika osobními věcmi a předány byly velvyslanectví spolkového Německa v Praze.

Hrobová místa jsou od začátku pozůstalými vždy velmi pečlivě udržována. V letních měsících zdobena čerstvými květinami. Rozšířená plocha se postupně zaplňovala. Poslední místa se zaplnila v letech 1969 až 1976. V tuto dobu již tehdejší obec připravovala další rozšíření, hledalo se místo. Našlo se v sousedství. Volný pozemek, školní zahrada s několika ovocnými stromy a záhony, kde se děti učily pěstovat zeleninu a květiny, byl v roce 1970 zru-

šen, odstraněno oplocení a pozemek navržen k rozšíření hřbitova. Náhradu dostala škola za tehdejší starou školou. Prostor však nedostačoval a nevyhovoval, proto obec rozhodla využít další vhodnější místo vedle tehdejšího zemědělského družstva (traktorová stanice). K oplocení se rovněž využily vápenopískové cihly. Toto rozšíření bylo otevřeno v roce 1974 a první hrobová místa jsou z roku 1976. Jsou zřízena pro ukládání zesnulých do země, ale již se začínají opatřovat i urnovými šachtami dle přání pozůstalých, stejně jako při rekonstrukcích hrobů na starém hřbitově. Aby byl ze starého hřbitova dohled na nový, snížilo se oplocení mezi nimi o polovinu a v roce 1980 zřízen průchod.

Po roce 2000 se hřbitov hodně upravuje, aby stále připomínal památku zemřelým. Pozůstalí nebo jejich potomci pořizují nové pomníky, hroby zakrývají zákrytovými deskami, obnovují obruby, pořizují nové lampy, obnovují nápisy i fotografie. Výzdoba v posledních letech je výhradně z umělých květin. Dosloužilo i obvodní zdí z vápenopískových cihel. Nahradilo je oplocení z pálených ozdobných cihel, v jednotlivých polích zdobeno průhledovým křížem. Mění se i kultura pohřbívání. Na novém hřbitově se zřizují malé urnové hroby. Obsazena je celá řada u pravé zdi.

První byly zřízeny v roce 2002, ale doplněny jsou i pro urny zrušených hrobů nebo přemístěné lidmi do Rohatce přistěhovanými, aby měly urny s pozůstatky svých předků nablízku. V roce 2024 zřídil obecní úřad na novém hřbitově kolumbárium s 30 uzamčenými skříňkami po deseti v řadě nad sebou. Prostřední řada je prosklená. Do skříněk mohou pozůstalí uložit urnu, případně doplnit fotografií a umělou květinou.

Zdeněk Bíza

„V měsíci červenci 1902 byla z rozkazu slovatného c.k. okresního hejtmanství v Hodoníně provedena oprava hřbitovni zdi, která byla bídneho stavu. Opravu pro-

vedl stavitel František Skučnica z Dubňan za 150 zlatých se svými dělníky. To se ze strany zdejšího rohateckého zednického dělnictva obci zaslívalo, že se opravní prá-

ce jim nedala.“ V témž roce v měsíci září obnoven byl hlavní kříž na hřbitově sochařem Bohumilem Beckem ze Strážnice.

Z farní kroniky

Jak nás mince mohou přivést k prastarému hřbitovu

To si tak čtete o nalezených mincích, přes které se dostanete k archeologické brožuře a v té najdete zmínku o tom, že v Rohatci na Kolonii byl slovanský hřbitov. Přesněji pohřebiště. Starší, než je první doložitelná písemná zmínka o naší obci.

Archeologové píší, že v pískovně v severovýchodní části rohateckého katastru v ohybu železniční trati do Strážnice, byly ničeny již od roku 1925 ojediněle kostrové hroby. Našla se tam keramika točená na hrnčířském kruhu, bronzová náušnice, úštěpek jaspisu, ale hlavně byly nalezeny tři denáry. A díky těm datovali pohřebiště do druhé poloviny 11. století. Pro kontext to bylo v době, kdy se narodil autor nejstarší české kroniky Kosmas.

Byla to tzv. mladší doba hradištní. Tehdy se Morava natrvalo stává zemí českého státu. Upevňuje se křesťanství a nalezené předměty v hrobech většinou nejsou milodary, ale ozdoby.

Členové archeologického ústavu Československé akademie věd tehdy otevřeli 5 hrobů. Ty byly v řadě od severu k jihu a hluboké 95 až 105 cm. Hlavami byly orientovány k jihozápadu, západu a severozápadu.

Dnes pomáhá počítačová tomografie při prozkoumávání nalezených hrobů a ostatků v nich. Mezi zvláštnostmi u nalezených koster na jižní Moravě byla i jedna, kde byla provedena trepanace lebky a bylo vidět i zahojení otvoru. Takže tu provedenou operaci daná osoba přežila. A bez zdravotního pojištění.

Denár Svatopluka

I v okolitých obcích byla pohřebiště nalezena ve velmi podobném podloží. Konkrétně v Moravské Nové Vsi při budování pískovny našli 26 hrobů. Pohřebiště bylo na písčité duně. V Místříně v trati Písečník se našly dva hroby. V Dubňanech to bylo při odvodňování luk, kdy se našly hroby.

A teď k těm denárům. První je uveden moravský denár Svatopluka jako úřední kníže (1095-1107). K druhému denáru se píše jako o dosud neznámém typu moravského denáru Konráda I. a Oty I. (1054-1061?). Ten třetí byl dle numismatiků neurčitelný zlomek. Byl špatně konzervovaný.

Ještě k hrobům samotným. Naši prapředci nekladli na svých hřbitovech a pohřebištích tak důraz na to co je vidět na povrchu, jako na to, co je pohřbeno pod zemí. Měli dělat velké ohnivé vatry nad hroby. Mohla to být docela pěkná podívaná. Dnes jsou to zapálené svíce, kterými si připomínáme naše blízké zemřelé.

Zdroje:

Archeologické rozhledy, Jan Filip, Československá akademie věd, 1956

Numismatické nálezy při archeologických výzkumech na Moravě v roce 1950-1951, Pavel Radoměřský

Stanislav Zela

Vzpomínka na Dušičky

Tento rok bylo počasí jak na houpačce. V létě byly veliké horka a skoro ani nepršelo a brzký podzim nás překvapil silným ochlazením a dvě noci aj mrzlo. A to nastal čas honem všecko uklidit ze zahrádek a pomáti si chystat květinovou výzdobu a svíčky, lebo sa blíží svátek Dušiček. Indá za mého dětství sa takové veliké přípravy jak dnes nechystaly. U hrobu sa zešla celá domácí rodina a dojeli aj ostatní příbuzní. Každý zapálil na hrobě svíčku a pomodlil sa. Negdy bylo teplejší počasí, ale bylo aj takové, že sme u hrobu stáli ve sněhu. To sme tam dlúho nevydržali a celá rodina aj s příbuznými sme odešli k nám dom, aby sa zaspomínalo na tých, co nás už opustili. To nás byla plná chalupa. Na stole voňaly babůvky a motance, na šporáku stál hrnec ze svařeným vínem na zahřítí. Tatínek přiložil do šporáku na oheň suché žgolky z turkyně a hned bylo teplo v celém domě a začalo sa spomínat. A toš jak to bylo.

V roku 1930 bylo v Rohatci 2139 obyvatel. Hroby byly úzké a pohřbívalo sa do nich více členů rodiny. V tu dobu umíralo hodně dětí do jednoho roku a také mladých lidí. Tehdy celým světem řádily nemoci tuberkulóza, záškrt, černý kašel

a nebylo na ně léku a ani sa malé děti neočkávaly. V tu dobu vznikl na starém hřbitově „dětský hřbitov“. Tam sa pochovávaly malé děti většinu do pěti roků. Tento hřbitůvek sa nacházel u hlavní cesty po levé straně dnes u druhého vodovodu. Dětské hrobečky nebyly uspořádány v řadách ale různě, jak si gdo z rodiny vykopal. V tomto místě měla aj naša rodina hrob ale už veliký, lebo mému tatínkovi z prvního manželství umřely dvě děvčátka, keré

sa nedožily jednoho roku, a aj manželka na tuberkulózu. Tento dětský hřbitůvek měl asi 6 x 8 metrů a rušil sa asi v roku 1950. O zrušení nejsu žádné záznamy ani v kronikách ani v matrice na obecním úřadě. Toš takové spomínky mám né enom na děcké roky a na mládí, ale vracám sa často na prožité chvíle v kruhu rodiny, na rodiče, sestru a bratra. Na takové chvíle sa nedá nigdy zapomenout.

Božena Vlácilová

Hebrejščina má pro popel i prach stejný výraz – afar. Němčina zase rozlišuje mezi prachem zpráchnivění, kam patří i popel, a prachem na skříni. Naopak čeština mezi prachem (zpráchnivění) a popelem rozlišuje poměrně vý-

razně. Natolik, že už Kraličtí na sklonku 16. století zvolili pro patřičný biblický verš raději slůvko prach. Prach jsi a v prach se obrátíš.

Z knihy Židovské hřbitovy a pohřbívání

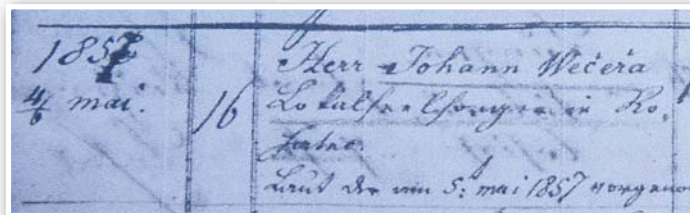
Znáte naše nejstarší hroby na hřbitově?

Hřbitov byl živými vždy pokládán za cizí prostor v tom smyslu, že byl vyhrazený mrtvým. Přijetím křesťanství se změnil pohled na smrt jako takovou. Změnilo se i samo pohřbívání. Nesmělo se pochovávat do neposvěcené půdy. V předkřesťanských dobách se někdy pochovávali příbuzní v blízkosti domu nebo dokonce i pod domovním prahem. Věřilo se, že mrtvý zabezpečí ochranu osobám bydlícím v tom domě.

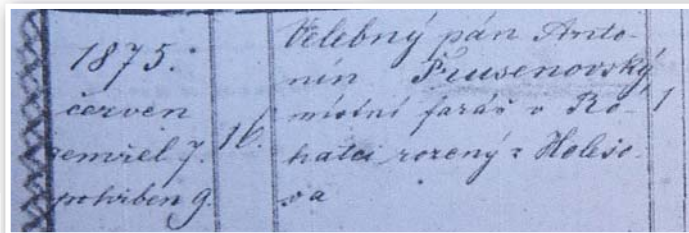
My známe přesně dobu, kdy byl rohatecký hřbitov od starého kostela přestěhován. Uvádí to farní kronika, kde se píše: „Dříve byl okolo něho hřbitov, který však v roce 1785 za osadu přeložen byl.“ Taky je tam pak pozdější záznam z roku 1937. „Nový hřbitov byl posvěcen v hody 30. 8.“ Zřejmě však byl posvěcen i dávno předtím.

Hroby našich dvou duchovních z devatenáctého století jsou pravděpodobně nejstarší. Aspoň jako ty, které dnes můžeme reálně na hřbitově vidět.

První je rohatecký kněz Jan Večeřa (Johann Wečeřa), zemřel 4. května 1857 a pohřben byl 9. května 1857. Sloužil na naší farnosti v letech 1854 až 1857.

Druhý je farář Antonín Prusenecký, který zemřel 7. června 1875 a pohřben byl 9. června. Sloužil v Rohatci v letech 1857 až 1875 a pocházel z Holešova. Příčina jeho úmrtí je zapsána jako úbytě jater. Poslední pomazání mu udělil ratíškovický farář František Blatný a pohřbil jej strážnický děkan Martin Novotný.

Pak ještě máme nedaleký hrob paní Josefy Daňkové, která má na pomníku uvedeno úmrtí 28. března 1892. Zajímavé je, že v tu dobu nebyla osoba tohoto jména vůbec uvedena v úmrtní knize Rohatce. Rohatecký farář Anton Cigánek, který zapisoval pečlivě celý rok 1892, tam paní Josefu nezapsal. Její pomník zhotovil známý kameník Štábla z Hodonína.

Dnes už nejsou hřbitovy speciálně pro lidi bez vyznání a taky se nepohřbívá za hřbitovní zdí nebo na křižovatkách cest za hranicí obce. V 21. století jsou zakládány třeba hřbitovy luční, kde se sázejí pouze luční květiny. Památeční louky bývají ručně koseny. Aneb jak psal Jiří Wolker: „Hřbitove, hřbitove, zahrado zelená, do tebe sejou se nejdražší semena, aby rostla.“

Stanislav Zela

Hřbitov je to místo, kde se nakonec sejdem všichni zase spolu. I ti, co si navzájem nesedli, si spolu vedle sebe lehnou.

Na hřbitov se chodí plakat

Pamatuji si jako malý kluk, jak na pohřbech v sedmdesátých letech byla vždy taková divná skupinka černých žen, které pláčou nejvíc za všech. Hlasitě až nepřírozně. Až později jsem se dozvěděl, že to byly tzv. plačky. Najaté ženy, které to tam svým projevem pořádně rozjely. Byly součástí lidových pohřebních tradic. Zajímal se o ně

třeba etnograf František Bartoš a Leoš Janáček sbíral jejich smuteční zpěvy.

Jejich úkolem bylo vyjádřit bolest a smutek. Nebo jen pomoci pozůstalým uvolnit emoce. Nárek byl improvizovaný, ale i založený na tradičních textech. Dnes už se to nenosí tak rozkuráženě nahlas křičet a naříkat.

A není to vlastně škoda. Kolik současných terapeutů doporučuje uvolnit s maximální intenzitou své emoce. Jestli teď myslíte na to stejné, na co já, tak si to první pojedme vyzkoušet někam na cizí pohřeb a hřbitov, kde nás nikdo nezná...

Stanislav Zela

František Sušil zapsal píseň ze Strážnicka o volání mrtvého pomocí čar (Moravské písně 111):

Když sa Janko do vojny bral, on svojej milej prikazoval:

Nevdávaj sa moja milá, čakaj ty dva roky na mňa!

Šest roků ona čekala, na ten sedmý čarovala,

až sa černá zem pukala. Už Janošek z vojny jede...

Co se zapisovalo do úmrtní obecní knihy?

Ve starých rohateckých úmrtních matrikách, jak se jim kdysi říkalo, se uváděla spousta zajímavých informací. Vedle bydliště, data úmrtí i pohřbu to byla i jména rodičů. Dále tam bylo povolání a zapisovala se taky příčina úmrtí. Náboženská příslušnost a svátost smíření byla-li udělena. Někde bylo uvedeno „kněz to nestihl“ nebo „jsa bez vědomí, dostal toliko poslední pomazání od faráře Martina Macka“. Bývají tam občas zapsaní i rohatečtí hrobaři. V roce 1904 jím byl pan Matěj Toman. V roce 1908 Jan Antoša a o šest let později hrobařil František Rybecký. Ve čtyřicátém pátém roce zase Jan Kobeda.

Mezi povolání se zapisovala taková jako domkař, půlčtvrtečník, podsedník, výměník, podruh, chalupník, výminkář, almužnice, tihlář atd. Když někdo umřel mimo obec, bylo zapsáno následující: „Tato mrtvola byvší farním úřadem propuštěná, byla na zdejším hřbitově pochována“.

Mezi příčiny nemocí, na které se umíralo v Rohatci před sto dvaceti lety, byly zapsány i tyto následující: psotník, vrozená slabost, souchoty, katarakt střevní či staroba v 61 letech. Chyba srdce, rak střevní, mrtvorozené dítě, utopení, záškrť, rýler ustřinutá,

Kniha úmrtí na rok 1903.										Str. 1	
Kniha a strana	Rok, měsíc a den		Jméno a stav zemřelého	Kato-lické nebo evangel.	Pa-kist-ní	Stáří let	Nemoc a způsob smrti	Zaopatřoval	Pochoval		
	úmr-tní	po-bití								Celý den	
Kni. 17. str. 1.	1903. leden 28. 30.	49	Fernan Pavel, syn / syny Fernand- a, dříve v lázeň- továrně bytem v Ro- haleci, svobodný dělník Katyje Fernand, dom- kare v Rohaleci a jeho manželky Karaniny, rodeny Jakob Burger, příslušník v Rohaleci. nar. 7/4 1903.	1	1	20	Fred. Necktl. sacích biskup smrt ledna 1903. inf. Tumor, archiv odd. III.	+	Hartm. Hacch. Ferd.		
Kni. 17. str. 31. 2.	1903. leden 30.	80	Gabriel Pavlinec, / varii v cukrovaru v Rohaleci, syn + Fran- ška Gabriela, domka- ník.	1	1	31 7 11	Soucho- ty Necktl. sacích biskup		Hartm. Hartm.		

zánět umouzečnice. Taký narození řití, růže plazivá, marasmus senilis nebo melancholický syndrom. Jde dohledat i zabítí sekýrou do hlavy nebo smrt oběšením v duševní pomatenosti.

Jak vypadal samotný pohřeb se ale v takových matrikách nepíše. Můžeme ho najít v knize Moravské Slovensko. Je tam popsán pohřeb v Kuželově. „Starší lidé očekávají smrt klidně. Ještě za života opatří si plachetku a bílé ponožky. Když rodina cítí, že nemocný už dlouho nebude, zavolají mu kněze a známí i přátelé se s ním přijdou rozloučiti. Hospodář dodělává za přítomnosti starosty poručenství. Když nemocný skoná, otevrou se okna, aby mohla dušička vylétnout. Po chvíli je opět zavrou, aby se nevrátila. Cizí lidé mrtvolu umyjí, oblekou do nejlepšího oděvu a muže oholí. Kolem rukou ovinou mu růženec, někdy podvázají mu šátkem bradu. Mrtvola položí se na postel a lidé přicházejí se k ní pomodlit. Hrob ošetřuje se dotud, pokud žije přibuzenstvo. Evangelíci dávají na hroby kameny (domácí práce), katolíci dávali dřevěné kříže, nyní dávají litinové nebo kamenné“.

Stanislav Zela

Pan matrikář Josef Bíza zapsal 20. července 1952 jak ONV v Hodoníně nařídil zvláštním výnosem dodatečný zápis o rumunských vojácích. V dubnu 1945 je na rohateckém hřbitov-

vě pochovali a 19. března 1952 vykopali, aby je pak následně znovu pohřbili. Ale už v Brně. Na čestném pohřebišti rumunských vojáků.

339	340	341	342	343	344	345	346	347	348	349	350	351	352	353	354	355	356	357	358	359	360	361	362	363	364	365	366	367	368	369	370	371	372	373	374	375	376	377	378	379	380	381	382	383	384	385	386	387	388	389	390	391	392	393	394	395	396	397	398	399	400	401	402	403	404	405	406	407	408	409	410	411	412	413	414	415	416	417	418	419	420	421	422	423	424	425	426	427	428	429	430	431	432	433	434	435	436	437	438	439	440	441	442	443	444	445	446	447	448	449	450	451	452	453	454	455	456	457	458	459	460	461	462	463	464	465	466	467	468	469	470	471	472	473	474	475	476	477	478	479	480	481	482	483	484	485	486	487	488	489	490	491	492	493	494	495	496	497	498	499	500	501	502	503	504	505	506	507	508	509	510	511	512	513	514	515	516	517	518	519	520	521	522	523	524	525	526	527	528	529	530	531	532	533	534	535	536	537	538	539	540	541	542	543	544	545	546	547	548	549	550	551	552	553	554	555	556	557	558	559	560	561	562	563	564	565	566	567	568	569	570	571	572	573	574	575	576	577	578	579	580	581	582	583	584	585	586	587	588	589	590	591	592	593	594	595	596	597	598	599	600	601	602	603	604	605	606	607	608	609	610	611	612	613	614	615	616	617	618	619	620	621	622	623	624	625	626	627	628	629	630	631	632	633	634	635	636	637	638	639	640	641	642	643	644	645	646	647	648	649	650	651	652	653	654	655	656	657	658	659	660	661	662	663	664	665	666	667	668	669	670	671	672	673	674	675	676	677	678	679	680	681	682	683	684	685	686	687	688	689	690	691	692	693	694	695	696	697	698	699	700	701	702	703	704	705	706	707	708	709	710	711	712	713	714	715	716	717	718	719	720	721	722	723	724	725	726	727	728	729	730	731	732	733	734	735	736	737	738	739	740	741	742	743	744	745	746	747	748	749	750	751	752	753	754	755	756	757	758	759	760	761	762	763	764	765	766	767	768	769	770	771	772	773	774	775	776	777	778	779	780	781	782	783	784	785	786	787	788	789	790	791	792	793	794	795	796	797	798	799	800	801	802	803	804	805	806	807	808	809	810	811	812	813	814	815	816	817	818	819	820	821	822	823	824	825	826	827	828	829	830	831	832	833	834	835	836	837	838	839	840	841	842	843	844	845	846	847	848	849	850	851	852	853	854	855	856	857	858	859	860	861	862	863	864	865	866	867	868	869	870	871	872	873	874	875	876	877	878	879	880	881	882	883	884	885	886	887	888	889	890	891	892	893	894	895	896	897	898	899	900	901	902	903	904	905	906	907	908	909	910	911	912	913	914	915	916	917	918	919	920	921	922	923	924	925	926	927	928	929	930	931	932	933	934	935	936	937	938	939	940	941	942	943	944	945	946	947	948	949	950	951	952	953	954	955	956	957	958	959	960	961	962	963	964	965	966	967	968	969	970	971	972	973	974	975	976	977	978	979	980	981	982	983	984	985	986	987	988	989	990	991	992	993	994	995	996	997	998	999	1000
-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	------

*Ze všech tito dě obidu církevní římsko katolické pokřtěni
byli, potvrzuje:*

Lesní úřad v Rohatci, dne 31. prosince 1934.

*Antonín Štampach,
předs.*

Za fotografie hřbitova z dronu děkujeme panu Petru Stoklasovi

1906.
leden. 195 služebního ve dvo
18. 20
v Pohatci a jeho
manželky Anny

Pohřbiya
nové části hřbitva

Jan
Pohatci

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30	31	32	33	34	35	36	37	38	39	40	41	42	43	44	45	46	47	48	49	50	51	52	53	54	55	56	57	58	59	60	61	62	63	64	65	66	67	68	69	70	71	72	73	74	75	76	77	78	79	80	81	82	83	84	85	86	87	88	89	90	91	92	93	94	95	96	97	98	99	100
---	---	---	---	---	---	---	---	---	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	-----

Z pověstí a legend obce Rohatec

Legenda o hřbitovním kříži

Kříž ten na hřbitově nazývaný byl také kříž zelený. Postaven snad byl kolem roku 1835, ale do-
loženo přesně to není. Podle vyprávění byl zlomen drakem - raráčkou, který přelétl nad Rohateckou obcí tehdy přelétl...

Občan Pavel Buchta viděl toho draka v noci letět, oheň z něho šel a poněvadž byl drak slepý, seděl na něm černokněžník jakýsi, který mu cestu ukazoval tím, že jej tloukl pěstí do hlavy. Drak chtěl vesnici ničit a lesy chránit, ale černokněžník byl názoru opačného, vesnici chránil před škodou a tak raráčka toho mylně vedl. Nad vesnicí jej tloukl málo, řkouce, že jsou nad lesem, a rychleji pak, když letěl nad lesem. Drak se pak níže spustil a letě šlehou rychlostí, ničil vše dole, ale protože nad lesem byli, lámaly se jen stromy.

Avšak při přeletu rohateckého hřbitova narazil na hřbitovní kříž a přerazil jej.

Kříž pak spravoval obecní kovář Bernátek za dohledu starosty Michala Saláčka a radního Bureše.

Podle záznamu v kronice farní...

ČESKOSLOVENSKÁ REPUBLIKA

Matroka městského NARODNÍHO VÝBORU
v Veselí nad Moravou
OKRES Hodonín

ÚMRTNÍ LIST

V knize úmrtí - v úmrtní matrice
městského národního výboru

RODINNÝ ZPIS
v Veselí nad Moravou

jest zapsáno
ve svazku 5 roč. 1977 na straně 36 pod čís. řadovým 85

Prvopis bez kolku

Muzea a galerie světa

Nasjonalmuseet – národní muzeum umění Oslo

Blízko přístavu a v sousedství Nobe-lova výboru. Tam najdete chrám umění v norském hlavním městě. Na konci srpna bylo teplé počasí, byť s malým deštěm, a to je přesně ten ideální čas pro jeho návštěvu. Ideálně před návštěvou blízké rybí restaurace, aby byl člověk dostatečně hladový. Po umění.

Krásná moderní budova má pro své návštěvníky nachystána celkem tři patra a 90 místností, kde se nikdo nenudí. Pro mě byl celkový zážitek umocněn pocitem komplexnosti celého muzea. Neumím to popsat, ale vše zapadalo parádně do sebe. A to i přesto, že exponáty jsou místy velmi nesourodé. Vedle klasického výtvarného umění vás přivítá taky architektura a design.

Ano, nejvíc asi táhne Edvard Munch se svým výkřikem, ale nejen s ním. Pro mě

tu je více Munchových pláten, která samotný „Výkřik“ (Skrik) překonají. Madona z roku 1894 je přímo božská. Nebo jeho autoportrét. A velmi zajímavý je i Polibek IV nebo Puberta. Mají tam celou místnost a chodbu plnou děl toho malíře. A to i přesto, že ve stejném městě je Muchovo muzeum. Lidé rádi hledají umělce, které znají a jsou slavní. V místnostech klasiků se můžou kochat Matissem, Vincentem van Goghem, Monetem, Picassem a řadou dalších.

Milovníci středověku najdou ruské ikony nebo norské tapisérie. Na co jsem se nejvíce těšil byla právě místní norská tvorba. Že se ocitá člověk v zemi vikingů pozná hned ve foyer, kde je celá velká stěna lebek vysoké zvěře. Mimochodem velmi fotogenická.

Harriet Backer, Christian Krohg a Oda Krohg. Norští umělci. Realismus

plný sociálních témat. Pro mě asi největší překvapení byl Harald Sohlberg. Tento krajinář a velký symbolista si umí zaslouženě přitáhnout vaši pozornost. Obraz „Winter Night in The Mountains“ je z těch, ke kterým se vracíte. Práce Gustava Vigelanda jsou vidět více v jeho parku v Oslo, ale i v muzeu má některé plastiky. Theodor Kittelsen jako malíř pohádek mě zaujal obrazem „White Bear King Valentin“ z roku 1912.

Místo upřednostňování obchůdků s uměleckou literaturou muzeum sází na malé kavárničky a restaurace pod jednou střechou. A když už je řeč o střeše, tak i tam jsou exponáty. Paráda. Vidíte tam umění a zpoza střechy místa se street foodem, který na vás už volá. Neváhejte.

Ať žije umění!

Stanislav Zela

Školství

Začátek nového školního roku v naší mateřské škole

Před zahájením školního roku probíhaly v mateřské škole intenzivní přípravy. Učitelky připravovaly třídy, dekorovaly je veselými výzdobami, plánovaly aktivity, kterými děti přivítají, dezinfikovaly a třídily hračky. Do dvou tříd byly pořízeny nové koberce, ve všech třídách se chystaly krásné relaxační koutky i s pomůckami pro zklidnění, jako je např. barevný přesýpací písek v rámečku nebo antistresové mačkáací míčky.

S příchodem září se mateřská škola znovu probudila do života. Po letním odpočinku se do tříd vrátili děti, které se těšily na své kamarády a paní učitelky, zároveň jsme mezi sebe přivítali děti, které přišly poprvé.

První dny byly plné smíchu a radosti, děti se setkávaly se svými kamarády, které neviděly celé prázdniny a společně si sdílely své zážitky. Ale také se sem tam objevil pláč nově příchozích dětí, které byly plné obav z nových začátků a odloučení od rodičů. Tyto jsou pomocí různých her a aktivit postupně začleňovány do kolektivu.

Děti se seznamovaly s pravidly a povinnostmi, které souvisejí s pobytem v mateřské škole, poznávaly svou i kamarádovu značku, poznávaly prostory mateřské školy i jejího okolí.

Předškoláci navštívili místní knihovnu, kde je paní knihovnice seznámila s provozem, ukázala označení knih, provedla je knihovnou.

V tomto měsíci ve třídách proběhla výstava ovoce a zeleniny, které si děti mohly přinést z domova. Seznamovaly se s různými druhy, učily se o jejich výživových hodnotách, bavily se o tom, odkud tyto

plody pocházejí, pomocí vlastnoručně vyrobených dekorací vyzdobily prostory mateřské školy. Po této výstavě děti společně se svými rodiči v prostorách mateřské školy vyřezávaly se svými učitelkami dýně, které potom zdobily vchod mateřské školy. Tuto akci nazvanou „Dýňování“ si všichni společně moc užili.

Během tohoto týdne si mohly děti vyzkoušet i různé interaktivní aktivity. Například poznávaly ovoce a zeleninu podle chuti, hmatu, čichu. Některé druhy si vymodelovaly z plastelíny, hrály pexeso, skládaly puzzle aj.

Cílem této výstavy není jen zábavné vyžití, ale především prohloubení znalostí dětí o zdravém stravování.

Poslední zářijový den se vydaly třídy našich nejmenších na společný výlet do hodonínské ZOO. Tady se děti velmi pobavily ve výběhu opic, kde se opice snažily všemožně předvádět. Kromě opic pozorovaly bílé lvy, kteří jsou vzácností zoologických zahrad. Navštívili jsme také pavilon ryb, plazů, dětem se také velmi líbily kozičky, lamy nebo klokani. Vydali jsme se na procházku kolem jezírka, které bylo plné plameňáků. Při návratu do mateřské školy byly děti plné zážitků a dojmů. Starší děti si zase svůj výlet užívaly v Travičné na farmě.

Další krásná akce, kterou jsme měli možnost v tomto měsíci navštívit se konala v místním Kulturním domě, kde nás místní včelaři zasvětili do tajů včelařství. Děti měly možnost ochutnat i sladoučkový med.

Jaroslava Kadlčková

Jsme prvňáčci

Tak už nám to začalo! Letošní školní rok začal ukázkově, v pondělí 1. září, a ještě s novým vedením školy. Všechny děti doprovodilo početné příbuzenstvo. Odvážně zasedly do lavic, nikdo nechyběl, neplakal, děti byly svátečně ustrojeny a v dobré náladě. U vstupu do školy je přivítal pan starosta Jarmil Adamec, který je dodatečně pasoval na prvňáky, jelikož pasování v mateřské škole na jaře z důvodu nemoci neproběhlo. Děvčata z 9. třídy ozdobila nové žáčky barevnou medailí. Ve třídě pan starosta znovu pozdravil všechny přítomné, popřál dětem hodně radosti, úspěchů a představil novou ředitelku školy paní Marii Ošlejškovou. Náladu dětem zvedla i říkanka, kterou si k příležitosti zahájení školní docházky poctivě nacvičil.

Nejvíce děti zaujal maňásek kocourek Sam, který je bude během celého roku provázet v hodinách českého jazyka. Rodiče byli zahlceni informacemi, děti se usmívaly, byly sdílné v hovoru, a ještě nám krásně svítilo sluníčko. Co více si přát?

Jana Najgebaurová, třídní učitelka

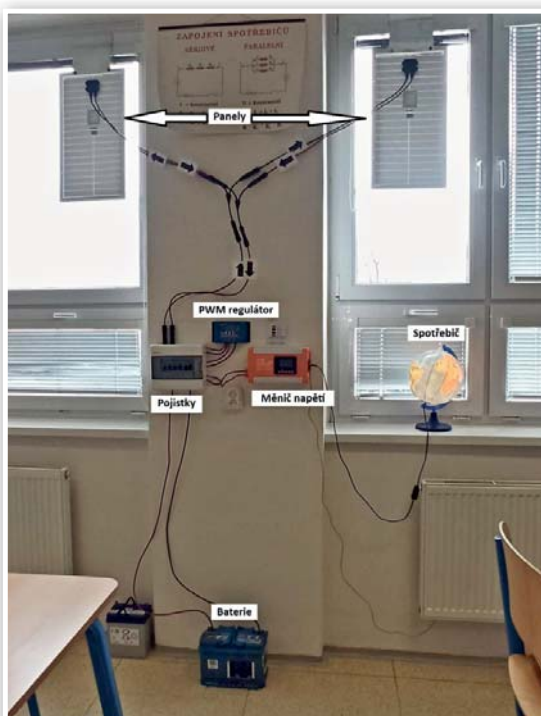
Praktická fyzika na základní škole: Stavba výukové fotovoltaické elektrárny

Víte, jak funguje solární panel? A jak se energie slunce dostane až do zásuvky, kde si můžete nabít třeba telefon? Na tyto a mnohé další otázky už nebudou žáci rohatecké základní školy hledat odpovědi jen v učebnicích. V rámci hodin fyziky jsem nedávno sestavil plně funkční výukovou fotovoltaickou elektrárnu, která slouží jako názorná pomůcka pro praktickou výuku.

Cílem projektu bylo žákům přiblížit principy výroby a distribuce elektrické energie z obnovitelných zdrojů. A co je lepší než si celý proces doslova osahat? Naše malá elektrárna se skládá z několika klíčových komponent:

- **Solární panely:** Dva 30 W panely umístěné v oknech sbírají sluneční energii a přeměňují ji na stejnosměrný proud (DC).
- **PWM regulátor:** Tato chytrá krabička řídí tok energie od panelů a chrání baterii před přebitím nebo nadměrným vybitím.
- **Baterie:** Ukládá přebytečnou energii, kterou panely vyrobí, aby ji bylo možné využít i v noci nebo při zatažené obloze.

- **DC pojistky:** Zajišťují bezpečnost celého systému a chrání ho před zkratem.
- **Měnič se sinusovou křivkou (invertor):** Jedna z nejdůležitějších částí. Převádí stejnosměrné napětí (DC) z baterie na střídavé napětí (AC) 230 V, které se používá v domácnostech. Tento typ měniče je efektivní a zajišťuje proud pro běžné spotřebiče.

Fyzika hrou a s jasným smyslem

Díky této pomůcce mohou žáci přímo vidět, jak se mění napětí a proud v závislosti na intenzitě slunečního světla, jak se energie ukládá do baterie a jak se následně mění na použitelný proud. Je to skvělý způsob, jak oživit učivo a ukázat, že fyzika není jen soubor vzorečků, ale fascinující obor s přímým dopadem na náš každodenní život.

Věřím, že praktická výuka je klíčová pro pochopení složitých principů. Tato elektrárna je jen prvním krokem a doufám, že se mi podaří zavést do výuky i další podobné projekty, které podpoří zájem žáků o technické obory.

Vít Kundera, učitel fyziky

Ze stromu až na talíř

Věděli jste, že naše škola má zahradu? Pozemek za výrobnou koláčků, který škole propůjčil rohatecký občan žijící v zahraničí, už nějakou dobu s žáky využíváme v pracovním vyučování. Tentokrát jsme se s 3. třídou vydali na sběr mirabellek, které stromy na pozemku plodí. Ze sešbíraných plodů nám čtvrtáci, spolu s jejich paní učitelkou Bárou Březovičovou, uvařili chutnou marmeládu. V další hodině jsme se proto sešli ve školní kuchyňce a připravili si těsto na palačinky. Děti se střídaly ve smažení a natírání marmelády na hotové palačinky. Kdo právě nepra-

coval v kuchyni, vyráběl cedulku na marmeládovou skleničku. A nakonec nezbyvá než ochutnat! Po obědě přišel na řadu náš dezert. Palačinky s mirabeládou byly ne-

skutečně dobré. A jestli se i vám sbíhají sliny, máte možnost marmeládu koupit na vánočním jarmarku.

Zuzana Pavková, učitelka PV

Čtvrtáci v Bruno parku

Že se sbírat papír vyplatí, se přesvědčili žáci 4. ročníku, kteří si jako odměnu za své snažení a vítězství ve sběru papíru vybrali zábavní park Bruno v Brně. Celé dopoledne si náramně užili, vyzkoušeli všechny atrakce, které nabízejí vnitřní prostory. Prozkoumali podzemí, vyšplhali po pavoučí síti až na samý vrchol budovy, odvážně našlapovali v proskleném balkoně ve výšce asi 15 m. Kvůli počasí zůstalo venkovní hřiště bohužel uzavřené. Místo něj si vychutnali oběd v místním bistro. Tak neváhejte a sbírejte taky, obejděte babičky, sousedy!

Barbora Březovičová

Reportáž samotných žáků:

“Cesta byla dlouhá, ale dočkali jsme se. Skákali jsme, jezdili na tobogánu, běhali v podzemí. Strávili jsme v Bruno asi 3 hodiny.”

Sofie Teturová

“Výlet do Bruno parku v Brně jsme vyhráli za sběr papíru. Jeli jsme autobusem a během cesty jsme hráli slovní fotbal. Lezli jsme na průlezkách, byli jsme na skleněném balkoně a skákali jsme na trampolíně. Byli jsme tam tři hodiny. Nakonec jsme si dali oběd a vyfotili jsme se.”

Viktor Hatala

“4. A vyhrála první místo ve sběru papíru. Cesta trvala hodinu a já jsem seděl s Michalem.

Když jsme přijeli, vzali jsme si čipy a vyrazili na atrakce. Byl jsem v podzemí, hrál jsem stolní fotbal. Potom jsme šli na oběd, společně se vyfotili a vyrazili domů. A to je konec.”

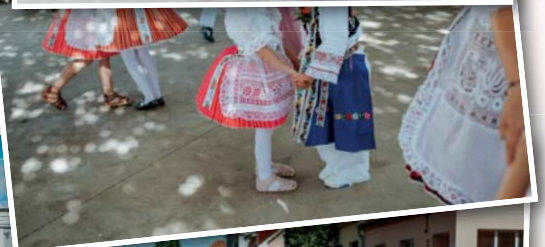
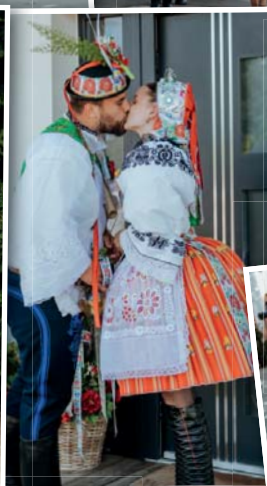
Lukáš Nesvadba

“Jak je to možné, že zrovna my 4.A jsme jeli do Bruno? Vyrazili jsme hned ráno a jeli jsme autobusem. Tím, že je Bruno až v Brně, jeli jsme hodinu, ale cesta byla celkem klidná. Když jsme přijeli, měli ještě zavřeno, tak jsme se nasvačili a poté, co otevřeli, vběhli jsme dovnitř. Bylo tam hodně věcí, od tunelů v podzemí až po tobogán z pátého patra. Po obědě jsme náš pobyt zakončili společnou fotkou na obřím nafukovacím pytli, který jsme celý vyfoukli.”

Julie Borovičková

Bartolomějské hody

Kultura

Subjektivní kulturní okénko šéfredaktora

Petr Sís získal Seifertovu cenu. A právem. Zpěvačka Nena, do které byl autor těchto řádků jako teenager platonicky zamilován, vystoupila u nás a zazpívala svých 99 luftbalónů. A je pořád pěkná.

Co je ale balzám na duši je poslouchat spisovatele Miroslava Hlauča vyprávět o jeho imaginárním literárním světě a nechat se unášet magickou krajinou mezi anděly, nadějí a tajemstvím. Znáte jeho Letnice?

Film Jarek o Nohavicovi je potvrzovací. Jeho skalní příznivci jej stále milují. A ti, kteří jej přestali poslouchat kvůli spolupráci s STB a medaili od Putina se utvrdili v tom, že učinili správně. Festival TrutnOFF s 41letou tradicí oznámil, že se u nich stále tvořily fronty na trička s Václavem Havlem.

Vychází nová kniha Dana Browna s dějem v Praze. Ve svém domě v New Hampshire má autor knihovnu, kterou nazval trezorem vděčnosti. Je oválná a připomíná středověké klášterní knihovny. A vypadá moc hezky. Má tam tisíce knih. Ale jen těch svých...

Zemřela Zdena Salivarová. Ta druhá ze slavné dvojice manželů Škvoreckých. Jejich nakladatelství Sixty eight publisher i v těžkých dobách socialismu vydávalo literaturu, která nám tady chyběla a my po ní neuvěřitelně toužili. A už jsme na to zapomněli.

Mrakodrap s vrakem lodi chce v metropoli v Nových Butovicích postavit developer s výtvarníkem Davidem Černým. A jak to bývá, když se umění propojuje s architekturou, najde se vždy hodně odpůrců. Projekt je smělý a odvážný. Jestli se bude realizovat, máme další fotopoint pro turisty.

Na festivalu v Benátkách exceloval a Zlatého lva získal povídkový film Jima Jarmusche. „Otec, Matka, Sestra, Bratr“ popisuje tři příběhy tří rodin. Zřejmě se líbil.

V Argentině byl po 80 letech nalezen obraz z 18. století ukradený nacisty. Obraz Portrait of a Lady od Giuseppe Ghislandiho. Prodávala jej dcera důstojníka SS Friedricha Kadgiena, finančního poradce Hermana Göringa. Obraz poznali novináři na internetu a majitelka jej musela odevzdat.

V Bratislavě proběhla opět skvělá umělecko-zábavní akce Arthunt. Spočívá v tom, že umělci poschovávají svá díla a lovci v podobě milovníků umění je hledají ve městě. Lov má dvě pravidla. Po ulovení se musí zaslat SMS zprávou kód díla, aby se již nehledalo a taky je potřeba se s ním vyfotit. Schovává se v otevřených prostorech. Parádní záležitost!

Zatímco Woody Allen se na dálku účastnil festivalu v Moskvě, čínský umělec Aj Wej-wej přijel osobně na frontu podpořit ukrajinské vojáky, mezi kterými vytvářel své nové dílo.

Nové Banksyho dílo vnímáno jako komentář k britskému zásahu proti Palestině. Nástěnná malba, která se objevila před budovou Královského soudního dvora v Londýně, zobrazovala soudce, jak útočí kladivkem na demonstranta.

V Los Angeles se konalo 77. udílení cen Emmy. Hlavní ceny za seriály putovaly do nových pořadů, přičemž „The Pitt“ vyhrál nejlepší drama a „The Studio“ nejlepší komedii. Kategorii limitovaných seriálů dominoval snímek „Adolescence“. Herec Owen Cooper byl v 15 letech nejmladším mužským držitelem ceny Emmy v historii.

Proběhl 19. ročník Noci literatury.

Slavná zpěvačka Joan Baez, která pomohla Bobu Dylanovi na výsluní, převzala v centru Václava Havla v Bohemians National Hall v New Yorku Cenu za celoživotní přínos.

Když David Bowie v roce 2016 zemřel, zanechal po sobě archiv čítající přibližně 90 000 pečlivě zabalených a katalogizovaných předmětů. Nyní je fanouškům k dispozici v nově otevřeném David Bowie Center v Londýně.

Sídlo OSN v New Yorku se může chlubit kusem českého umění. Za účasti prezidenta

Petra Pavla byl slavnostně odhalen dar v podobě skleněné instalace Herbarium. Plastika vytvořená speciální sklářskou technikou zachycuje otisky květín z Lužických hor, které se při tavení skla promění v popel a zanechají v něm svou stopu. A to zanechání stopy je v tomto případě přiléhavé.

Andrzej Sapkowski nám přinesl pokračování Zaklínače s podtitulem Rozcestí krkavců. Opět můžeme spolu s Geraltem z Rivie navštívit svět historicko-fantaskní a užít si jej. Taky jste s ním vyrůstali v osmdesátkách?

Zemřel spisovatel a signatář Charty 77 Ivan Klíma. Často poukazoval na zhoubnost antisemitismu. Kniha Moje šílené století je naší kronikou dvacátého století. Přejeme si více takových inspirativních mužů.

Taylor Swift vydala novou desku. Vybuchovala si obrovské impérium. Ve svých 35 letech má svém kontě 20 studiových desek a chystá svatbu.

Symfonický orchestr Českého rozhlasu zahájil svoji 99. sezónu. V tomto symfonickém tělese se v minulosti vystřídali takoví významní dirigenti jako Karel Ančerl, Václav Talich nebo Václav Neumann.

Nobelovu cenu za literaturu dostal maďarský spisovatel László Krásznahorkai. Napsal Satanské tango, které je jistě odlišné od Satanských veršů, protože na něj zatím žádný islámský vůdce nevyhlásil fatvu. Je to už druhá Maďarská Nobelova cena za literaturu. My máme jen tu Seifertovu.

Zemřela Diana Keaton. Mnozí si ji pamatují z Kmotra, někdo ze snímku Lepší pozdě nežli později nebo taky z filmů Woody Allena. Získala Oskara, Zlaté glóby i cenu BAFTA. Pro mě to bude vždy ta energická žena s krásným úsměvem. A taky to byla dobrá fotografa, což se o ní komu neví.

Stanislav Zela

Středověký intelektuál Kosmas slaví

V zrcadlové kapli Klementina připravili vzácnou výstavu k výročí 900 let od úmrtí prvního českého kronikáře a děkana pražské kapituly. Poprvé společně byly vystaveny vzácné rukopisy v takovém množství a vedle sebe.

Slavný kronikář Kosmas býval povětšinou jednou z mnoha školních paměťových záložek v našich hlavách. Kdo by se dnes ale pitval v myšlení středověkého intelektuála z kláštera. Opak je pravdou. Výročí a zasloužená pozornost z něj dělá aktuálně celebritu.

Kosmas měl velký vypravěčský talent a dnes by byl jistě hvězdou sociálních sítí. Nebyl by influencerem, ale zvali by si ho do podcastů, podepisovali s ním smlouvy na práva k filmu. Napísal totiž bestseller, který se čte a je stále populární ne po padesáti, ale po devíti stovkách let. Jeho originál kroniky se nedochoval, ale přesto ji máme hned v několika různých kopiích. Podoba Kosmova není známa, ale přesto ji máme. I když zpochybněnou. V Lipské kronice na konci.

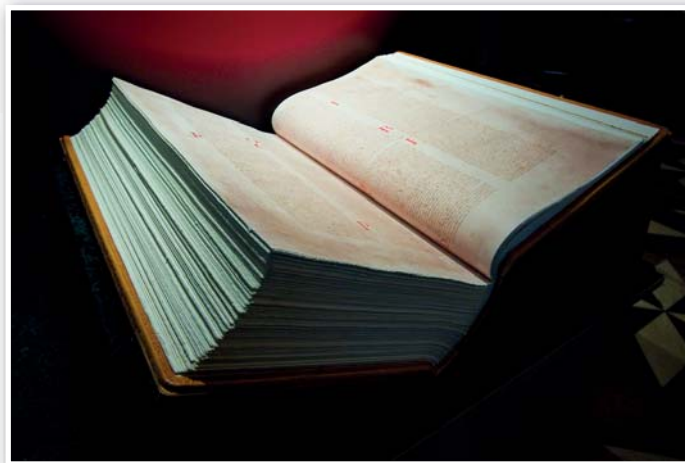
Očekávaly by se od něho drby o Břetislavu a Boženě proč ho nazval vlkem a ji ovci, o tom, jak praotec Čech skončil na Řípu a nechtělo se mu už dál. Nebo jestli Libuše prožívala změněné

stavy vědomí. On na místo plků třeba vyslovil přání, aby ve Francii vzdělaní mladíci zaznamenali zlatým rydlem pamětihodné skutky knížete Soběslava I.

Z jeho slov dnes i mrazí, jak jsou aktuální. „Proč jsem však uznal za dobré upustit již od dalšího díla, má svou příčinu. Neboť je užitečnější, abychom docela pomlčeli o nynějších lidech nebo časech nežli abychom z toho, že řekneme pravdu, a pravda vždy plodí nenávist, měli z toho nějakou škodu. Nicméně kdybychom se uchýlili od pravdy a psali jinak, než jak se věci mají, právem by se nám vytýkalo pochlebenství a lži, poněvadž jde o poměry skoro obecně známé.“

Dnes mají mnohá slova většiny z nás životnost dlouhou jako večerní zprávy na Nově a tomu i podobnou obsahovou hodnotu. Proto je fajn si číst středověké intelektuály a poznávat naše české dějiny.

Stanislav Zela

Kukátkem do knihovny

Návštěva MŠ v knihovně Nepál se Zdenkou Veselou

Během září nás navštívily Berušky a Motýlci. Myslíte ty z přírody? Ale kdeže – byly to třídy rohatecké MŠ. S dětmi jsme si prošli knihovnu, pověděli si něco o knihách a čtení, uvařili jsme opravdu exkluzivní dort ala pejsek a kočička (plný fakt „dobrých“ věcí) a báječně jsme se pobavili! Děti byly opravdu moc šikovné a hodné a snad se jim v knihovně líbilo. A rodiče, nebojte se přijít, děti už znají knihovnu kolikrát lépe než já. Především děkuji pedagožkám z MŠ, že s dětmi knihovnu pravidelně navštěvují.

V pátek 19. září proběhla úžasná přednáška Zdenky Veselé z Lužic. Paní Veselá, fitness trenérka s vlastním fitness studiem v Lužicích, již několikrát navštívila krásný a tajemný Nepál. Pokaždé se vydala s výpravou zdolávat nadmořské výšky, ze kterých se nám všem na přednášce točila hlava. Krásné fotografie (a autorčina krátká videa) z nepálské přírody braly dech. Hory, nížiny, lidé, posvátná místa, i náročný terén, zázemí horolezců nejen přímo na horách, zákulisí náročného sportu a zajímavosti z cest. Nechyběly též mírně dramatické historky: z vrtulníku, z jídelen a z toalet! Děkujeme paní Veselé za její přednášku a budeme držet palce - v následujících měsících by měla odletět opět do Nepálu, tentokrát pokořit sedmitisícovku!

Nové knihy

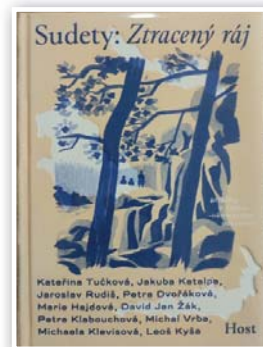
Kosatík, Pavel – Zápasy slepého muže

Klement Lukeše (1926–2000) – po roce 1945 se nadchl pro politiku komunistické strany, která člověku se závažným zdravotním handicapem (byl nevidomý) dala nečekanou šanci: svěřila mu školení stranických kádřů. Jako vychovatel A. Novotného, L. Štrougala, M. Jakeše a dalších se Lukeš coby jeden z prvních dozvěděl o závažných mentálních limitech tehdejších vládců. Od poloviny padesátých let patřil k předním revizionistům, ve snaze najít alternativu vůči stalinismu se inspiroval jugoslávským systémem podnikových samospráv. V roce 1961 byl označen za hlavu pro-jugoslávského spiknutí. Lukeš však jako opozičník pokračoval i nadále, v roce 1968, v Chartě 77, při organizaci samizdatu v 80. letech... Universum, 2023.

Sudety: Ztracený ráj

Povídky o předválečném životě v pohraničí od předních českých spisovatelek a spisovatelů. Sudety jsou dodnes považovány za problematický region, jež silně poznamenal odsun německého obyvatelstva. Co se odehrávalo předtím, než běh věcí v pohraničí nenávratně vykolejil? Klukovská dobrodružství čtenářů Mladého hlasatele, groteskní i osudové první lásky, nezlomné se-

pětí s rodnou krajinou, ale i spalující nenávisť živená šílenstvím. Jednotlivé příběhy na pozadí velkých dějin zachycují spleť osudy obyvatel Sudet a vytvářejí plastický obraz tehdejšího života v mnohonárodnostním pohraničí. Host, 2025.

Brown, Dan – Tajemství všech tajemství

Robert Langdon, uznávaný profesor symbologie, přijíždí do Prahy a vydává se na přednášku Katherine Solomonové – přední badatelky v oblasti noetiky, s níž nedávno navázal romantický vztah. Katherine chystá k vydání kontroverzní knihu, jež přináší alarmující odhalení o podstatě lidského vědomí a má potenciál vyvrátit leccos, čemu lidstvo pevně věří po staletí. Poklidný průběh jejich pražského pobytu však náhle naruší brutální vražda a zavládne naprostý chaos: Katherine záhadně zmizí i se svým rukopisem a Langdon se stane objektem zájmu mocné organizace i terčem záhadného útočníka, jenž jako by se vynořil z dávných pražských legend. Argo, 2025.

Petra Lacková, knihovnice

Doplňte do vět vhodně názvy zvířat v přeneseném významu

© Paměťář

Nesedej si, ať nechytneš, zem je ještě studená.
Ta nová kolegyně z úctárny je pohledná, je to opravdu
Pod stromeček jsem každému koupil výherní
Tyhle boty už nemůžu nosit, na levé se mi udělal
Bratr je profesionální, vidíme ho častěji v ringu než doma.
Vysmrkej se, trčí ti z nosu
Na staveništi dnes postavili velmi vysoký
U počítače používám bezdrátovou
..... je hovorový název pro přechod pro chodce.
Že tomu věříš, to je jasná novinářská
Návrh na rekonstrukci bytu má ještě nějaké
V pekárně představili novinku – skořicový
Tento jeho tváře má i jeho otec i dědeček.
Dotáhni pořádně ten, ať nekape.
Tys byla vždycky na, měla by ses konečně rozhodnout.
Naše sousedka nevydrží být chvíli sama, teď si nabrnkla nějakého
V tělocviku jsme skákali přes
Název bývalého chorvatského platidla je
V nemocnici jsem nemohl chodit na záchod, musel jsem používat
Minulou noc jsem špatně spal, měl jsem děsivý sen, doslova noční
Do terče se trefí snad i poslepu, má dobrou
Však já už se ti dostanu na

Farní okénko

Milí Rohatčané,

touto cestou chceme oslovit všechny, kteří občas nevědí, jestli mohou nebo nemohou přijmout svátosti katolické církve.

Základní pravidlo: v jakékoliv pochybnosti obraťte se na nás, osobně nebo prostřednictvím sociálních sítí. Nejlepší cestou k vyřešení veškerých otázek a nejasností je osobní setkání; jsme tady pro vás. Občas se stává, že někdo nepřemýšlí o křtu dítěte, protože nežije v církevním sňatku. Občas někdo (pokřtěný) si myslí, že nemůže mít sňatek v kostele, protože jeho partner/ka není pokřtěný/á. Takových otázek je víc a proto, jestli uvaž-

jete o jakémkoliv duchovním rozhodnutí, nemusíte mít pochybnosti a rovnou se nás zeptejte. Dítě rodičů, kteří nemají církevní sňatek, pokřtíme – v tomto případě kmotr (kmotři) musí mít církevní sňatek (nebo být svobodný/á). Oddáme pár, ve kterém někdo ze snoubenců není pokřtěný. Můžeme nabídnout svátosti církve rozvedené osobě, která žije bez nového partnera. Pokud chcete nabídnout zpověď a pomazání nemocných starší (pokřtěné) osobě, klidně se na nás obraťte. Pokud, jako dospělá osoba, uvažujete o křtu a o vstoupení do společenství církve – rádi vám

s tím pomůžeme. Pamatujte – jsme tady pro Vás a kdykoliv zodpovíme vaše dotazy, neváhejte a oslovte nás. V kostelích, během bohoslužeb, uvítáme každého: pokřtěnou i nepokřtěnou osobu, vřele věřící nebo pochybující osobu, bez rozdílů. Děti zveme do hodin náboženství, na dětské mše a do různých skupin pro ně; mládež zveme do společenství mladých. Jste zváni do farních sborů, zapojte se do veškerých skupin, které fungují ve farnostech. Těšíme se na setkání!

Vaši kněží piaristé
David a Lukáš a otec Jan

Dušičky – 2. 11. Památka všech zemřelých

Den, kdy vzpomínají pozůstalí na své zemřelé příbuzné a přátele. Podle tradic zdobí rodinné hroby věnci a květinami, rozsvěcují svíčky a připomínají si ty, kteří už tady nejsou. Památka zesnulých je v římsko-katolické církvi významným dnem v liturgickém kalendáři. Dušičky stále patří k významným svátkům. V kostelech a hřbitovních kaplích se slouží mše svaté. Věřící i nevěřící navštěvují i vzdálené rodinné hroby, které před tím uklidili a slavnostně nazdobili. Na hrobech zapalují svíčky, které se za-

palují i doma se vzpomínkou na blízké zemřelé. Za naše zemřelé se máme modlit a získávat pro ně odpustky. Dušičky by neměly být jenom o povinnosti zvelebit a navštívit hroby, lidé by se měli zastavit, popřemýšlet o konečnosti života, rodina by se měla sejít a zavzpomínat na předky. Příbuzní by si měli také promluvit o svých přáních týkajících se odchodu ze světa a posledního rozloučení.

Anna Trávníčková

Advent

Tradiční pojetí adventních nedělí je spojeno s adventním věncem se čtyřmi svíčkami, kdy se každá z nich zapaluje v jednu adventní neděli. První neděle adventní v tomto roce bude 30. listopadu. Po mši svaté bude otec David žehnát naše adventní věnce, které si budeme doma, postupně každou

neděli, zapalovat až do Vánoc. Lidé se v tuto dobu připravují na narození Ježíše Krista. Také v našem kostele bude krásně nazdobený adventní věnec a postupně se na něm budou svíce zapalovat.

Anna Trávníčková

Žehnání školních pomůcek

První zářijovou nedělí si děti přinesly do kostela školní aktovky, aby jim je otec David požehnal. Jsou znamením toho, že začíná nový školní rok – čas poznávání, učení a růstu. Kněz pronáší slova: Všemohoucí Bože, zdroj moudrosti a poznání, žehnej těmto dětem a mladým lidem, ať se učí s radostí a poznávají pravdu. Požehnej také tyto školní pomůcky, ať jim dobře slouží, ať jsou nástrojem jejich

vzdělání, ale i cesty k Tobě. Dej jim trpělivost, vytrvalost a radost z nových objevů. Ať v každém dni zakoušejí Tvou blízkost.

Pak otec David pokropil svícenou vodou aktovky, které si děti přinesly před oltář. Všechny z toho měly velkou radost.

Anna Trávníčková

Betlémské světlo

Betlémské světlo je předvánoční služba skautů a skautek společnosti. Je symbolem míru, naděje a přátelství i v náročných chvílích, které prožíváme v posledních letech. Připomíná nám, že pevné blízké vztahy a vzájemná pospolitost jsou tím, na čem může zdravá společnost stát.

Také letos se těšíme, že nám 24. prosince skauti toto světlo přinesou do našich domovů. Patří jim za to velký dík. Vyráží ulicemi k našim domovům, za každého počasí. Tato setkání nás vždycky něčím obohatí.

Anna Trávníková

Rohatecké dožínky

Letos, ke konci září, se jako každý rok v Rohatci konaly tradiční dožínkové slavnosti, kterými vzdáváme naše díky za úrodu, která vyrostla na našich zahradách a polích.

Jenže tentokrát byly opravdu vydařené! Díky pečlivé organizaci a pomoci našich farníků, kteří věnovali svůj čas přípravě slavnostní mše, bylo vše výborně zařízené.

Začínalo se průvodem od fary ke kostelu. Koňské spřežení vezlo ve voze koše s úrodou a za nimi šly páry krojovaných. Před kostelem pak pan farář koše požehnal. Uvnitř v kostele byla vytvořena tematická výzdoba ze zeleniny a ovoce, kterou lidé darovali. Celá mše byla moc krásná. Při pozdvihování obětních darů zazněla

na trubku slavnostní fanfára. Po bohoslužbě bylo před kostelem nachystané pohoštění a káva.

Celá akce byla moc zdařilá. Děkuji všem, kdo se na ní jakýmkoliv způsobem podíleli a my ostatní díky tomu mohli prožít sváteční dožínky.

Daniela Konečková

Hodová slavnost

Největší lidová slavnost u nás v Rohatci jsou Hody. Slaví se na svátek sv. Bartoloměje, patrona našeho kostela. Hlavní slavnost začíná v neděli hodovou mší v kostele. Chasa, děti i dospělí ve svátečních krojích podtrhují slavnost hodové bohoslužby. Při bohoslužbě nás velmi potěšila i účast hlavního celebranta a kazatele plukovníka GŠT. ICLIC.MGR. ET MGR. Jaroslava Knichala, prvního kaplana armády České republiky, který přijal pozvání našeho otce Davida. Prvního i druhého

čtení z Písma se na jedničku zhostili stárka i stárek. Stárkovi patří velký dík, že letos byl plný kostel chasy v krásných krocích. Celým kostelem zněly nádherné tóny Slovácké kapely Romana Hornáčka.

Po krásném zážitku z kostela nás všechny čekalo před kostelem sladké pohoštění, za které děkujeme farnicím, které dobroty napekly. Také poprvé nás čekalo překvapení k zákusku i kávička, kterou připravili a podávali naši farníci Marek Bělohoubek a David Andryšek. Chlapci, děkujeme, moc nás to potěšilo. A tímto slavnostním prožitkem jsme krásně začali náš hodový den.

Otec David a Anna Trávníková

Pohřeb našeho kostelníka pana Josefa Pokorníka

V pátek 19. září nás ve věku 92 let navždy opustil náš kostelník pan Josef Pokorník. Poslední rozloučení s ním se konalo 25. září v kostele sv. Bartoloměje v Rohatci. Člověk, který s neobyčejnou věrností a oddaností sloužil tomuto kostelu skoro padesát let. Když se řekne kostelník, možná si představíme někoho, kdo jen odemyká a zamyká dveře. Pan Pokorník byl mnohem víc. Byl strážcem klidu, svědkem tichých modliteb, hlasem zvonů i tím, kdo se staral, aby toto místo bylo vždy připraveno k přijetí každého, kdo do něj vstoupí. Jeho jméno nebylo náhodné – pokora byla opravdu jeho životním postojem. Neusiloval o uznání, a přesto si zasloužil náš obdiv a vděčnost. Nebyl kazatelem slov, ale skutků. Ve čtvrtek 25. září jsme mu děkovali za to, že půl století držel v rukou klíč od našeho domu Božího. Děku-

jeme za jeho věrnost, obětavost a laskavost, která z něj vyzařovala. A když zazní zvony, můžeme v jejich hlase slyšet i kousek jeho odkazu. Protože zvony, stejně jako pan Pokorník, volají k tomu podstatnému – k pokoji, víře a naději.

Odpočívajte v pokoji a ať Váš příklad zůstane v našich srdcích.

Anna Trávníková

První neděle v měsíci

V našem kostele, každou první neděli, je mše svatá s kázáním pro děti. Děti se aktivně podílejí na mši svaté. Čtou čtení, nosí obětní dary, odpovídají na otázky otce Davida. Všichni se hlásí a každý chce odpovídat. Jsou velmi šikovné. Kostelem se linou krásné písně a zpěvy naší scholičky. Na kytary a klávesy je doprovázejí manželé Kočvarovi. Krásný zážitek s pohlažením po duši. Na konci mše svaté dává otec David každému dítěti křížek na čelo. Dostanou obrázek, který si doma vybarví a příští neděli ho přinesou zpět do kostela. Otec David vylosuje obrázek s podpisem dítěte, které si domů odnese putovního medvídku a učí ho modlitbičky. Zveme všechny děti, přijďte se podívat.

Anna Trávníková

Roráty v Rohatci

V adventu prožíváme očekávání příchodu Ježíše, Spasitele, Emmanuele, Boha, který přišel, aby žil s námi lidmi v našich konkrétních životech.

Roráty jsou prastaré adventní zpěvy, které se zpívají v předvánočním období. Rorátní mše probíhají mnohde jen za svitu svící. To vyvolává - v prosincových tmavých, studených a předvánočních kostelích - jedinečnou atmosféru.

Texty rorátních písní vycházejí z biblických textů a připomínají očekávání spásy, vyvedení ze spoutanosti a uvedení do Boží blízkosti. Přinášejí i ujištění o Boží věrnosti a vyjadřují touhu po příchodu Boha Spasitele na tento svět, do života všech lidí. Advent je dobou ztišení, příležitostí sestoupit do vlastního nitra a udělat v něm místo Tomu, který přichází ke každému z nás.

V rorátech se setkává symbolika prosincové tmy a světla svící, které symbolizují příchod Světla světa – Ježíše Krista. Zdánlivě neporazitelná moc tmy je tak postupně prozařována drobnými a šířícími se světélky, které ohlašují konec vlády tmy.

Název „roráty“ pochází z nejznámější latinské adventní písně z 16. století: "Rorate coeli de super..." - "Rosu nám dejte nebesa, dejte nám spasitele..." (Bible, Izaiáš 45,8).

Původ rorátů sahá až do doby vlády Karla IV. Postupně procházely proměnou formy liturgické i jazykové – z latiny k češtině. Obsahem těchto mší je v takzvaných rorátech vyzpívána úcta k Panně Marii jako k nastávající matce budoucího Spasitele. Tyto staročeské písně nás spo-

jují s vírou našich předků, která vycházela z Božího slova. Nápěvy i slova písní překlenují celé generace. Dávají nám zakusit pospolitost křesťanů, která je rozprostřena přes celá století.

Rorátní mše se původně slavily brzy ráno, ještě za tmy, pouze s rozsvícenými svícemi. Dříve na ně chodily s rozžatými lucernami celé rodiny, dnes už taková touha není vidět. Přesto se v naší farnosti minulý rok uskutečnily po dlouhé době rorátní mše svaté.

Letos budou v naší farnosti rorátní mše každé úterý v adventní době (3.12., 10.12., 17.12.). Všichni jsme zváni a doufáme, že se podaří zpěvem vyjádřit radost z probíhajícího adventu a z očekávání, které se naplní o Vánocích.

Otec David

Spolky

Zakončení léta v SZPO aneb výlet do podzemí

Bohaté léto v našem spolku jsme završili 12. září tradičním výletem. Letos padla volba na "hlavní" město Moravy, proto jsme s nadšením vyjeli do Brna.

Špilberk, kostnici i kostel sv. Jakuba jsme už dobře znali z návštěvy před dvěma lety, a tak jsme se všichni těšili, čím nás Brno překvapí tentokrát. A překvapilo!

Kolem půl desáté dopoledne jsme vystoupili na Žlutém kopci a pod zamračenou oblohou jsme se vydali k prvnímu cíli naší výpravy - brněnským vodojemům. Když to vyslovíte - vodojem - nezní to nijak zvláštně. Spíš vás napadne: No, bůhví co to bude! Ale když se před vámi otevrou dveře do podzemí, zatají se vám dech. Ocitnete se ve fantastickém snu. Stojíte v monumentálním chrámu a odmítáte uvěřit tomu, že toto dílo nevytvořil středověký gotický stavitel, ale lidé konce 19. století a že tyto křížící se chodby byly až do konce 20. století zaplněny vodou a sloužily

svému účelu. Tyto stavby z let 1874, 1894 a 1917, které nemají v Evropě obdoby, jsou tři - dvě cihlové a třetí betonová - a můžu vám zaručit, že jejich návštěva vám vyrazí dech!

Po prohlídce vodojemů jsme už v doprovodu sluníčka přešli do historického centra města, abychom si náš zážitek umocnili něčím dobrým podle naší chuti a uvážení. Po obědě, kafičku a nějakém tom mlisku jsme se sešli na Zelném trhu, abychom nahlédli do jeho podzemí. V hloubce osmi metrů pod nejhezším brněnským náměstím se nacházejí středověké sklepy, přičemž nejvíce jich bylo vybudováno v období baroka. Měšťané tyto sklepy pronajímali trhovcům, kteří v nich uskladňovali a chránili své zboží. Později byly tyto sklepy spojeny a staticky zajištěny. V roce 2011 pak zpřístupněny veřejnosti.

Celou trasou labyrintem chodeb a sklepů nás provázela velmi šikovná paní průvodkyně, a tak jsme se nejenom hodně věci

dověděli, ale také se dobře bavili. Provedla nás alchymistickou kuchyní, středověkou hospodou i mučírnu, prohlédli jsme si pranýř i tzv. klec bláznů, vyšli a sešli 212 schodů a 1000 m chodeb a plni zážitků jsme s radostí vyšli do denního světla, abychom spokojeně odjeli domů. Tento výlet se opět vydařil!

Ale s končícím létem jsme naše aktivity neopustili a podzim jsme zahájili návštěvou Janáčkova divadla, kde jsme zhlédli dechberoucí balet Don Quijote de la Mancha. Všichni do jednoho jsme se shodli, že nic úžasnějšího jsme, co se týká baletu, ještě neviděli. Nádherná hudba Ludwiga Minkuse doprovázela vynikající baletní choreografii španělského rodáka José Carlose Martineze, mistrovské výkony tanečníků jsme odměňovali i v průběhu představení potleskem. Zajímavostí bylo také to, že všichni tanečníci vystupovali jen v rámci hostování a byli převážně japonských a španělských národností. S obdivem jsme sledovali virtuózní party nejen hlavních hrdinů Basila a Kitri, zážitkem byly také například temperamentní tance toreadorů s tanečnicemi umocněné dobovými kostýmy. A když nastoupily víly (baletky) v tylových sukýnkách (něco jako v Čajkovského Labutím jezeře) a nad jejich hlavami se rozsvítilo „nebe s hvězdami“, tak nás obcházely, jak říkají Slováci, „zimomriavky“. Jedním slovem

symfonie hudby a pohybu, prostě krása. Úžasné výkony všech protagonistů diváci na závěr odměnili neutuchajícím potleskem. Z divadla jsme odcházeli s pocitem velmi příjemného kulturního zážitku. Takže můžeme konstatovat, že podzimní „start“ se vydařil. Jsme velmi rádi, že jsme mohli našim členům tímto počinem zpříjemnit a „rozsvítit“ jeden z podzimních dnů, kdy těch slunečných je nyní už málo.

A co nás ve spolku ještě čeká do konce roku?

Po relaxu v Pasohlávkách se můžete těšit v listopadu na divadlo Dámská šatna v Boleradicích a v prosinci na tradiční vánoční večírek, který se bude konat 12. 12. Věřím, že se podaří i návštěva vánočních trhů – kde???, to ještě nebudeme prozrazovat. Jedním z hlavních úkolů SZPO je pro členy připravit zajímavé zážitky, ať už relaxační nebo kulturní, na kterých je prožitý čas vyplněný společným setkáním. Zpětnou vazbou je i to, že jsou vždy akce naplněny do posledního místečka, z čehož má výbor obrovskou radost a zadostiučinění. Těšíme se, že to tak bude i na setkání na těchto nově plánovaných akcích. Závěrem přejeme našim členům i ostatním lidem v Rohatci hezké podzimní dny.

Za výbor SZPO Anna Homolová a Věra Šantavá

Podzim v klubu důchodců

Měsíc září byl bohatý na kulturní činnost v naší obci, bohatá byla i činnost členů Klubu důchodců. V úterý 2. září jsme se zúčastnili zájezdu do maďarských termálních lázní v Mošoni. V pátek 12. září proběhl již tradiční pátek v klubu, kdy jsme se setkali v prostorách kulturního domu. Mimo obvyklý program a povídání jsme si poslechli

(musím říci, že opravdu velmi zajímavou a odbornou) přednášku nebo pořad o včelkách a jejich produktech v podání paní Milady Českové. Provedla nás životem včel, a to od položení vajíčka včelí královnou, přes vývoj plodu, přes zakuklení a vylíhnutí mladé včelíčky. Populární formou zpřístupnila pohled na život včel od vylíhnutí, přes ko-

jičky – živitelky, stavitelky, zpracovatelky přineseného nektaru, létavky, průzkumnice až po jejich ukončení života. Poté přiblížila možnosti vlastní výroby nejrůznějších masť s využitím včelího vosku, medu, včelího jedu, propolisu nebo pylu přineseného včelkami. Dala všem ochutnat vzorky jí vyrobených produktů z medu za přidání ořechů, manga

a citronu, pylu a různých bylinek. Na ukázkou také předložila téměř všechny druhy medu, které známe. Zajímavou asi hodinu trvající přednášku zakončila diskuzí a odpovídáním na dotazy.

Dne 22. září jsme se zúčastnili celodenního zájezdu do Strážnice, Modré a Starého Města u Uherského Hradiště. První zastávkou byla Modrotisková dílna Jochových ve Strážnici. Je to rodinná firma, která se výrobou modrotisku zabývá více než 110 let. Provozovnu navazující na strážnickou modrotiskařskou tradici založil Cyril Joch a na jejím chodu se v současné době podílí již pátá generace následovníků. Historie modrotisku sahá až do 17. století. Na Moravu se technologie modrotisku dostala díky kontaktu s habsburskými zeměmi a s Rakouskem. Strážnice se stala centrem modrotisku díky své poloze na významných obchodních trasách a díky zdejší tradici lidových řemesel.

Jedná se o jednu ze dvou posledních provozoven tohoto druhu u nás. Při práci používají starobylou technologii negativního tisku, kdy je látka potištěna rezervou (jde o speciální směs nanášenou na formu a pak otištěnou na látku) a následně barvena – máčena v indigové lázni. Rezerva je poté odstraněna, čímž se odkryje vzor v původní barvě látky. Vytvářený modrotisk je zdoben jak tradičními regionálními vzory, tak motivy z tradice vycházejícími a nesoucími i autorský přínos výtvarníků Ústředí lidové umělecké výroby.

Celou provozovnu nás provedl současný mistr a vedoucí provozovny, který nadšeně popisoval nejen historii Modrotisku ve Strážnici, ale především jeho vlastní výrobu. Předvedl nám způsob nanášení rezervy na plátno, ukázal a nechal potěškat jednotlivé tiskové formy, z nichž řada byla starší jak 100 let. Mimo to, že řada prací se stále dělá ručně,

využívají už i moderní technologie na praní a žehlení látek. Celé povídání prokládal různými veselými historkami nejen z minulosti, ale i ze současných návštěv provozovny.

Po více jak hodinové prohlídce jsme se pomaloučku přesunuli do hotelu Strážnice, kde byl pro nás připraven oběd dle vlastního výběru. Po vydatném občerstvení jsme vyrazili směr Uherské Hradiště, konkrétně do botanické a sladkovodní expozice „Živá voda“ v Modré. Po úvodním slovu vedoucího a seznámení s expozicí a popisem jednotlivých živých exponátů jsme si prohlédli různé druhy ryb a vodních živočichů v jejich přirozeném prostředí. Zajímavé bylo i obrácené akvárium, kde jsme v tunelu pozorovali, jak nám nad hlavou propoučují malé a opravdu i obrovské ryby.

Poslední zastávkou byla návštěva Kovo ZOO ve Starém Městě u Uherského Hradiště. Pozvolná procházka mezi jednotlivými vystavenými exponáty byla moc příjemná na závěr dne. Řadu z nás uchvátila nápaditost tvůrců při výrobě nejrůznějších zvířat z kovového odpadu, nádherný pohled byl na (dnes již vyřazené) stroje a zařízení s historickou cenou. Výstava veteránů skvěle kontrastovala s vytvořenými „Transformery“

v nadživotní velikosti. Po prohlídce vystavního letadla jsme nasedli do našeho moderního autobusu a pan Stanislav Novák nás pak bezpečně vrátil tam, kde nás naložil.

Den uběhl velmi rychle za příjemného podzimního sluníčka.

Za klub důchodců Martin Galečka

Zpívali mužáci pod kaštanem...

I letošní rok se mohli ti, kteří mají rádi lidové písničky v podání mužských sborů, sejít s námi v areálu u kulturního domu. Na XVII. ročníku přehlídky se návštěvníkům představilo šest sborů.

Po zahájení sborem rohateckým jste si mohli poslechnout mužské sbory Koňaré z Poštorné, Hlahol z Brankovic, MPS VOX VINI z Dolních Bojanovic, MS Korytná a MS Lipov. Programem nás provedl tradičně Josef Černý z Hodonína. K dobré náladě přispěla i ochutnávka vín místních vinařů i těch z blízkého okolí, stejně tak jako pěkné počasí.

Díky všem účinkujícím, obci Rohatec, TON studiu Rajchman i těm, kteří se o všechny postarali.

Jiří Hostýnek st.

Nejhezčí okno, balkon a předzahrádka roku 2025

Stalo se již tradicí, že se na přehlídce mužských sborů v Rohatci vyhlásují výsledky soutěže „O nejhezčí okno, balkon a předzahrádku“. Soutěž pořádá místní ZO ČZS a obec Rohatec.

Opět jsme se snažili zachovat pravidlo, aby se nám vítězové jednotlivých ročníků neopakovali. Z těchto důvodů nebylo vůbec lehké vybrat ty nejlepší.

A kdo se tedy stal pro tento rok vítězem?

Nejhezčí předzahrádkou byla zvolena předzahrádka manželů Miklíkových na Větrné ulici, kterou zdobí různé druhy okrasných rostlin. Ale i různé dekorace spojené s ročním obdobím, které manželé tvoří. Jako nejhezčí okno jsme určili okno paní Antošové na ulici Osvobození. Pro odměnu za nejhezčí balkon si přišla paní Zelinková z ulice Tovární, část Rohatec kolonie. Ceny za ZO ČZS předaly Marta Jašková a Martina Valuchová, za obec Rohatec pan starosta Jarmil Adamec. Výherci se mohli

těšit z poukázek do specializované prodejny a drobných dárek. Bylo to moc milé odpoledne plné sluníčka a slováckých písniček.

Blahopřejeme výhercům a děkujeme všem, kteří svou květinovou výzdobou děláte naši obec hezčí.

Marta Jašková, ZO ČZS

Od našich přispěvatelů

Čapí sezóna 2025 ukončena

V dědině je od března na našem čapím hnízdě webkamera, díky panu Aloisi Zapalovi, majiteli firmy KRON, spol. s r.o.,. Odkaz zde: <https://capirohatec.cz/>.

V letošním roce jsme mohli čápy na hřbitově pozorovat již od 21. března až do 19. srpna.

Začnu od poslední informace, kterou jsem napsal v minulém zpravodaji. V noci z 3. na 4. dubna bylo sneseno první vejce. A další opět vždy v noci 5., 7., 9. a 11. Celkem bylo sneseno pět vajec. Z nich se 7. května vylíhlo první čápě a o den později druhé, ráno 9. května jsme mohli vidět třetí. A až o sedm dnů od vylíhnutí prvního mláděte se vyklubalo to čtvrté. Z pátého vejce nic nebylo. Čtvrté mládě své zpoždění ale nedohnalo. Zřejmě i z důvodu suchého období, kdy nebylo dost potravy pro malá mrňá-

ta, bylo čtvrté mládě jedním z rodičů dne 20. června eliminováno. Ostatní tři mladí prospívali velmi dobře a na konci června začali pobývat již sami na hnízdě. V červenci začali pak létat nejdříve na vedlejší rošt, nebo na střešku firmy KRON. A nakonec se odvážili létat i na delší vzdálenosti. Kdy letos mladí odletěli? Nevím. Pravděpodobně to bylo někdy mezi 1. a 10. srpnem. Naposledy jsme s paní Lužovou viděli dospělého čápa na hnízdě v dědině 19. srpna, kdy přilétl v 9:47 a odlétl v 10:32. Při odletu stoupal nad kostelem a pak ve velké výšce nabral směr na Slovensko.

Na Kolonci se letos poprvé objevili čápi 25. a 26. března a pak ještě sám jeden čáp 2. dubna. Zřejmě se jednalo pouze o přestupní stanici a čápi, kteří zde byli viděni, pak pokračovali dále ke svému hnízdu.

Na trvalo se zde usadil pár až 21. dubna, to je o celý měsíc později než v dědině. První mládě, a letos zřejmě jediné, bylo viděno panem Zaňátem dne 9. června. Mládě rostlo a postupně se osamostatňovalo. Často jsme ho vidávali samotné na hnízdě, ovšem pod dozorem jednoho z rodičů, který stával na komíně vedlejší budovy. Až 10. srpna bylo viděno hnízdo bez čápů. Naposled byli dva čápi pozorováni na hnízdě 15. srpna a o den později už jen jeden.

Zajímavostí je že, loňský samec „Koloňák“ s kroužkem letos zahnízdil v Petrově, kde s partnerkou vyvedli jednoho potomka.

Doufáme, že se naši čápi bílí příští jaro zase vrátí v pořádku a opět zaplní obě hnízda novou generací.

Ondřej Sasínek,
žák 6.B, foto Vlasta Lužová

Jak vyrůstají děti v Kolonii

S rozvojem obce se rozrůstají rodiny, přibývá dětí. Na Kolonii byla najednou po roce 2012 spousta malých dětí podobného věku, ale žádné místo, kam s nimi jít. Potřebovaly pro svůj rozvoj také prostor pro hry i zábavu. Zvláště si to uvědomili rodiče i obec. V roce 2013 vyrostlo v Kolonii krásné venkovní hřiště s vybavením prolézačkami, houpačkami i kolotočem, kde se rodiče s dětmi scházeli, ale chybělo nějaké útočiště, kam by bylo možné jít v zimním období. Bývalá mateřská škola s jeslemi byla zrušena, a tak nabídla obec, abychom využili místa v kulturním domě na Kolonii. Byla zde malá místnostka, místnost asi 5x6 m, ale byli jsme vděční za cokoliv. Tak vznikla skupinka s názvem Klubík Koloňáček. Místnost jsme uklidili, ozdobili, každý přinesl nějakou hru či hračku. Od SRPŠ jsme dostali pastelky, papíry a jiné potřeby na tvoření. V říjnu roku 2016 se skupina v Klubíku začala pravidelně dvakrát týdně scházet. Maminky s dětmi po každé něco vytvořily, některé dětičky si hrály, maminky pro sebe uvařily kávičku a poklábosily spolu, prostě všichni spolu užívali příjemné chvíle.

Časem se ukázalo, že místnost prostorově nestačí. V té době chodilo okolo deseti maminek s dětmi, tak vždy jednou týdně zaplatily pronájem celého sálu. Děti se bavily hrou, tancovaly, běhaly, cvičily, zkrátka vše, co je napadlo. Začaly se zároveň pořádat i různé akce. Každoročně to byl Mikuláš, dětský Silvestr a táboráky během roku, když už bylo tepleji. Klubík fungoval v letech

2016-2019 vždy od podzimu do jara. Poslední akcí byl Silvestr v roce 2019, potom působení Klubíku v našem podání přerušila pandemie covidu a rovněž začala rekonstrukce kolonského kulturního domu.

Po nejhorších letech pandemie se ukázalo, že Kolonii se opět zhusta procházejí maminky s kočárky a děti se urodilo více než kdy jindy. Zároveň se rozsáhlá rekonstrukce Kulturního domu na Kolonii chýlila ke zdárnému konci. A tak, po delší úvaze a pár adrenalinových zkušenostech s přecházením silnice I/55 s kočárkem k návštěvě klubíku v centru obce na staré škole se skupina maminek v září 2022 rozhodla navázat na místní tradici předchozího dětského Klubíku na Kolonii. S touto myšlenkou maminky oslovily představitele obce - správce KD pana Dušana Hlaváče, pana starostu Jarmila Adamce a také paní Staňku Stanislavovou za SRPŠ.

Klubík byl obnoven se staronovým názvem Dětský klubík Koloňáček. Obec poskytla zdarma místnost v nově opraveném Kulturním domě na Kolonii a po dohodě přešly oba dětské klubíky v obci pod SRPŠ. Svépomocí jsme přetřídili vybavení, vyřadili rozbité a nefunkční hračky a ty plně funkční převezli na nově vzniklý klubík v Kolonii. SRPŠ klubíku ještě pomohlo finančně do začátků a nakoupilo nezbytnou elektrotechniku jako vysavač, CD a MP3 přehrávač a rychlovarnou konvici pro nezbytné vaření čaje a káviček pro maminky během besedování. Klubík zároveň od té doby slouží i ke cvičení jógy. Zbytek prostoru ma-

minky vybavily samy, založily fond pro různé hygienické a výtvarné potřeby, dokoupení hraček, dokonce se našlo i pár sponzorů a místnost se postupně začala zaplňovat novými hračkami a fyziopomůckami pro děti. Od října 2022 se začaly maminky jak z Kolonie a Soboněk, tak i z Rohatce pravidelně scházet 2 x týdně. Každé setkání má dohodnutý program. První půlhodinka je ve volném stylu, kdy dochází k seznámení všech nově příchozích. Když se děti dostatečně pohrají, nastane tvůrčí půlhodinka, kdy se maminky střídají. Princip spočívá v tom přijít s hotovým výrobkem či obrázkem, který zvládne vyrobit s pomocí maminky i malé dítě, výrobu krok za krokem ukázat ostatním maminkám a společnými silami tvorbu dokončit. Do vyrábění se vždy zapojují všechny děti a hotovými výrobky vyzdobí okna na obdiv ko-

lemjdoucích. Následuje muzikální půlhodinka s hrou na kytaru a zpěvem všech známých i neznámých dětských písniček. Děti tancují a zpívají společně s maminkami. Využívají se i Orffovy hudební nástroje.

Pravidelně se schází kolem 10 maminek. Setkání jsou velmi oblíbená, dochází nejen k vzájemnému navazování vztahu dětí, a tím jejich snazšímu vstupu do mateřské školky. Vytváří se první dětská kamarádství i pevná nová přátelství mezi maminkami. To vše díky dětem a společně strávenému času ať už v klubíku, či kdekoli na výletě, oslavě narozenin či na chatě a pod. Děti tohle vše vnímají velmi pozitivně a z této doby čerpají nejen ony, ale i my dospělí.

Veronika Bubíková, Dagmar Rousová

Hřbitove, hřbitove, zahrado zelená ...

Místo posledního odpočinku, kde už nic nebolí, ani čas, ani počasí nehrají žádnou roli. Žádné lži, pomluvy, hádky či závist. Snad ani žádný vtíp nekoluje mezi živými. Na jeden bych si přece jen vzpomněl. V čase hluboké totality našli dva mladí příslušníci (SNB) u „cintorýna“ ležícího muže, který nejevil známky života. Provedli všechny předepsané úkony a problém nastal až při sepisování průběhu události. Ač byli jen dva, nedokázali se ujednotit, zda za písmenko c, patří tvrdé či měkké. Po delším zvažování, aniž se poradili se svým náčelníkem, zaměnili místo nálezu u cintorýna za u hospody. Taký jsem se kdysi dávno dočetl, že naši slovanští předkové vesele křepčili na hrobech svých předků. Smutnější je, že i v současné době se policie zabývá případy vandalis-mu i na hřbitovech.

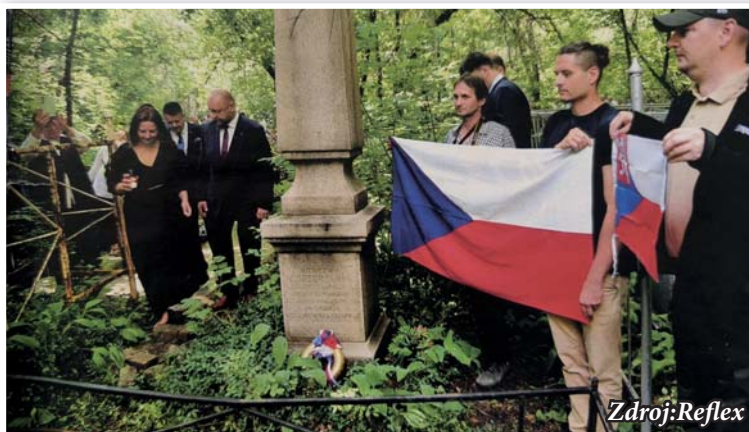
Taky se traduje, že hřbitov je vizitka národa v tom, jak pečuje o památku svých předků. Občasné i pravidelné návštěvník místního hřbitova může být docela spokojen. Pozůstali s láskou pečují o své „památníčky“ nejen v den Všech svatých. Z příležitostných či pravidelných návštěv jiných venkovských či i městských hřbitovů mám stejné pocity. Najdou se i ojediněle, opuštěné hroby, kdy již není nikoho, kdo

by se o hrob staral. I takový je život. Ne-porovnatelný je osud mnoha židovských hřbitovů i na území našeho státu. Stačila nacistická ideologie a nastolená diktatura v sousedním Německu. Miliony vězně-ných zahynuly v koncentračních táborech. O hroby předků neměl se kdo starat. Mnohé zanikly již za okupace, ale i po osvobo-zení. Jeden „zanedbaný“ jsem poznal až po listopadu 1989 v Holešově při návštěvě tamější vzácné Synagogy. Údajně se už něco hnulo k lepšímu. Hroby obětí první i druhé světové války jsou nejen po celé Evropě. Jak jsem se v uplynulém měsíci dočetl, snaží se i po tolika letech odborníci z ministerstva obrany zajišťovat důstojné udržování památek na ně. Např. delegace naší sněmovny vedená místopředsedou Bartoškem navštívila daleký Kazachstán, který mimo jiné řekl. „Všichni, kteří tady daleko v Kazachstánu zemřeli nebo prošli utrpením, si zaslouží úctu, protože se zasloužili o českou státnost. Jsem přesvědčen, že spousta hrobů a mrtvých bude ještě dohledána, i když to bude znamenat opravdu kus práce. Ale péče a starost o naše mrtvé jsou důležité, lidské a správné.“ Dědictví gulagů a dalších sovětských represí se Ka-zachstán snaží připomínat. Oproti Rusku, jenž naopak několik posledních let dědic-

tví gulagů systematicky vytěsňuje, je ka-zachstánský přístup vděčný a nabízí poo-tevřené dveře ke spolupráci. „Při rozpadu Sovětského svazu po nás ta centra chtěla, abychom toto dědictví zničili a my jsme to neudělali“, prohlásil jeden z vysoce posta-vených účastníků během společného ku-latého stolu české a kazachstánské strany. Díky tomu se mnohé dochovalo. Jen to teď leží dle místních zvyklostí utajené v archi-vech. A rovněž dle místních zvyklostí vy-dává pokyn k otevření archivů ten nejvyš-ší, který vlastně v zemi rozhoduje úplně o všem – prezident Tokajev. Ten se příští rok chystá na návštěvu Česka a při té pří-ležitosti také dostane žádost o otevření ar-chivů. Vesnička Dolinka poblíž Karagan-dy má vztah k Česku, jen o tom nikdo moc neví. Zdejšími lágry prošla i řada Čechů, a to jak lidí žijících v Sovětském svazu, tak sem různými způsoby zavlčených, třeba kontrarozvědkou SMĚRŠ po druhé světo-vé válce. Systém táborů existoval od roku 1930 až do roku 1959, měl na 200 různých lágrů po celé zemi a prošly jím statisíce lidí. V Dolince je působivé muzeum. Pů-vodně to bylo velitelství lágrů, a tak jde o bytelný barák s rudou hvězdou v průčelí, který uvnitř skrývá kanceláře táborového velitelství v původní podobě a ve sklepích

Zdroj:Reflex

Zdroj:Reflex

pak věrně napodobeniny toho, jak vypadala ložnice, ošetrovna, dětský lágr, ale i třeba mučírna.

Po bolševické revoluci Rusko přestalo bojovat s ústředními mocnostmi a ponořilo se do vlastních problémů a nepokojů. Naši legionáři se v této situaci stali jednou z ozbrojených skupin v zemi. Měli na 60 tisíc lidí. Po neúspěšných pokusech dohodnout se s bolševiky na průjezdu celou zemí do Vladivostoku a evakuaci na francouzské bojiště se legie bolševikům postavily. Doba, kdy byl Petropavlovsk, dnes oficiálně Petropavl, rušnou stanicí na Transsibiřské magistrále, jsou pryč. Po rozpadu SSSR se město ocitlo v Kazachstánu, východně i západně od něj přetáhla magistrála hranice a vlaky se mu vyhýbají po ruském území. Stanice

však zůstává v rukou ruských železnic, a to ještě více komplikuje i možnost postavit tu pomník československým legionářům. „Všichni, kdo byli odpůrci bolševiků, jsou vrazi a monstra. V lidech to tkví dodnes,“ říká Ilja Filin, jenž pochází z Petropavlovsku, studoval v Česku a teď tu působí jako turistický průvodce. Češi byli stejně jako další národy rakousko-uherské monarchie během první světové války na území dnešního Kazachstánu, tehdy carského Ruska, v zajetí. Pracovali, ale taky umírali na různé nemoci a jsou pohřbeni prakticky po celém někdejší Rusku.

Ale vraťme se z daleké ciziny do rodné a milované vlasti. Celá řada našich spoluobčanů dodnes nezná místa posledního odpočinku svých nejbližších. Po dlouhém

pátrání se podařilo dohledat pozůstatky pátera Toufara, utýraného v českém vězení. Nechvalně známý Čihošťský zázrak v režii STB. Paní Zdena Mašinová, dcera odbojáře z proslulé skupiny Tři králů (Balabán, Mašín, Morávek), popraveného v červnu 1942, dodnes nezná místo spochinutí své maminky, která přežila věznění v době nacistické totality. Vězení v totalitě po Vítězném únoru 1948 již nedokázala přežít. Dcera převzala vyznamenání u příležitosti 28. října až z rukou současného prezidenta republiky. Převzetí vyznamenání od jeho předchůdce však odmítla. Přejme si a věřme, že další pátrání v ČR i Kazachstánu po pozůstatcích našich spoluobčanů budou úspěšná.

Vlastimil Hlaváč

T. G. Masaryk

Nedávno bylo 88. výročí úmrtí T. G. Masaryka. Našeho prvního prezidenta Československa a hodonínské rodáka. Největšího štramáka a poslance v parlamentu ve Vídni. Ukousl Rakousku-Uhersku velkou část země bez válečného konfliktu jen diplomatickou prací. Uměl kombinovat filozofii s kritickým myšlením.

Dnes se řeší konflikt mezi Izraelem a Palestinou. Když Masaryk v roce 1927 přijel do Svaté země, tak jej přivítal jeruzalémský vrchní rabín Josef Chajim Sonnefeld, který pocházel ze Slovenska. Necelých třicet let předtím Masaryk obhajoval Leopolda

Hilsnera a postavil se proti antisemitismu. Dával svým životem příklad, že člověk může mít rovnou páteř nejen při jízdě na koni.

Toho, co se pak stalo s naší vlastí i jak mu zavraždili syna, se naštěstí nedožil. Rusko studoval celý život, a to nejen četbou Dostojevského. Pátečníci spolu s Karlem Čapkem či Ferdinandem Peroutkou by mohli vyprávět.

Dnes nám chybí morální lidské vzory v politice. A nemusíme nahlížet třeba na Slováky, Japonce či Turky. Můžeme si ty vzory přát či aktivně vyhledávat.

Stanislav Zela

Sport

Závěr tenisové sezony

Vážení příznivci rohateckého tenisu, v druhé polovině letošní sezony se na našich kurtech konal v sobotu 27. září Turnaj o pohár starosty obce Rohatec. Byl to poslední letošní venkovní turnaj. Tentokrát se přihlásilo celkem 13 hráčů nejen z našeho klubu, ale také z okolních obcí. Hrály se čtyřhry losovacím způsobem.

Po deštivém týdnu se počasí v sobotu umoudřilo a kromě malé ranní přeháňky se hrálo za krásného podzimního počasí. Po odehrání základní části vznikly dvojice,

kteří následně sváděly tuhé boje ve vyřazovací části. Nejlépe si vedla dvojice Jirka Hostýnek a Ivan Maděrič, která ve finále poměrem 6:4 přehrálala dvojici Andrej Borůfka, Luděk Vrbovský. V zápase o třetí místo uspěla dvojice Jara Luzum a Tomáš Zlámalík, která přehrálala poměrem 7:5 dvojici Milan Drábek, Laďa Kalina.

Pro Jirku Hostýnka to byl druhý turnajový triumf v řadě. Všichni jsme zvědaví, zda se mu podaří vyhrát i poslední turnaj v tomto roce a zkompletuje tak letošní hatrick.

Poslední letošní akcí bude Vánoční turnaj, který se uskuteční v sobotu 6. prosince v tenisové hale v Petrově.

*Milan Drábek
předseda TK*

Farnost Rohatec

**Betlémské světlo si můžete
vyzvednout
v předstíni kostela sv. Bartoloměje
v Rohatci ve středu 24.12.2025
od 9 do 11 hod.**

Roráty v Rohatci

s doprovodem varhan, „dětskou promluvou“
a s malým občerstvením pro děti ☺

v úterý v 17:00 hod.
(3.12., 10.12., 17.12.)

Prosim rodiče,
aby k této adventním bohoslužbám,
dětem připravili lucerny

Obec Rohatec

**DIVADELNÍ SPOLEK
SLAVKOV U BRNA**
uvádí situační komedii

KDYŽ SE ZHASNE

**23. LISTOPADU 2025 KD ROHATEC -
V 17:00 HODIN KOLONIE**

100 Kč

Hrají:
Mary: Elena Knotková
Artur: Ivan Marek
Nina: Nikol Zrebná
Trevor: Radim Kachlir

Režie: Stanislav Olbricht
Autoři: Michaela Doleželová a Roman Venc

VSTUPNÉ NA MÍSTĚ

NOVĚ V KNIHOVNĚ

**PŮJČOVÁNÍ
E-KNIH**

**VÍCE INFORMACÍ V KNIHOVNĚ
A NA WEBU KNIHOVNY**

Farnost Rohatec Vánoce 2025

- 24.12.2025 ve 20:00 hod. půlnoční mše sv. s doprovodem sboru, scholy a troubením
- 25.12.2025 v 9:00 hod. mše sv. na Boží hod vánoční s doprovodem Slovácké kapely Romana Hornáčka
- 26.12.2025 v 9:00 hod. mše sv. na svátek sv. Štěpána
- 28.12.2025 v 9:00 hod. mše sv. na svátek Svaté Rodiny s obnovou manželských slibů
- 31.12.2025 v 16:00 hod. mše sv. na ukončení roku
- 1.1.2026 v 9:00 hod. mše sv. s prosbou za Boží požehnání do nového roku a za celé farní společenství

Římskokatolická farnost Rohatec

Zveme děti na návštěvu sv. Mikuláše

v neděli 7.12.2025
po mši sv.
do kostela
sv. Bartoloměje
v Rohatci

KROUŽEK
Chovatelství Rohatec

SLOVÁCKO
STŘEDISKO VOLNÉHO ČASU

Přejete si u vašich dětí podpořit vztah ke zvířatům a přírodě? V našem kroužku se pod taktovkou úspěšné chovatelky Věry Dobešové naučí vše o chovu malých domácích a hospodářských zvířat!

Kroužek je pro všechny zvidavé děti od 7 do 15 let.

Co děti na kroužku čeká:

- Seznámí se s hospodářskými a domácími zvířaty
- Formou hry se naučí o ně pečovat (podporuje zodpovědnost a samostatnost u dětí)
- Naučí se jak zajistit jejich pohodu a připravit správné podmínky pro jejich život

Pro více informací a vyplnění přihlášky naskenujte QR kód

nebo se podívejte na svcslovacko.cz sekce "Kroužky"

Každé úterý od 16:30 do 18:00
začátek 7.10.2025
Klubovna chovatelů -
Úzká 97, 696 01 Rohatec

Bud'te součástí výroby cukrovinek pro celý svět!

HLEDÁME NOVÉ KOLEGY A KOLEGYNĚ

PROJEKTOVÝ INŽENÝR
OPERATIVNÍ NÁKUPČÍ
MISTR VÝROBY
VÝROBNÍ OPERÁTOR

NABÍZÍME

- Stabilitu silného zaměstnavatele
- Měsíční přiděl cukrovinek
- 25 dnů dovolené
- Zvýhodněný telefonní tarif
- Firemní stravování
- Možnost okamžitého nástupu

tel. 518 398 765 kariera@candyplus.cz www.candyplus.cz

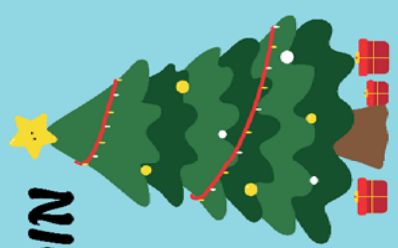

KULTURNĚ MUZEJNÍ KOMISE A OBEC ROHATEC VÁS SRDĚČNĚ
ZVOU NA SETKÁNÍ DO MÍSTNÍHO MUZEA

POJĎTE SE S NÁMI TĚŠIT NA VÁNOCE

V NEDEĚLI 7. 12. 2025
14:00 – 18:00 HODIN

DETSKÉ DÍLNIČKY
ZDOBENÍ PERNÍČKŮ
ZÁKUSKY OD TOMA

PRODEJ HRNKOVÝCH KVĚTIN

OCHUTNÁVKA VÁNOČNÍHO CUKROVÍ

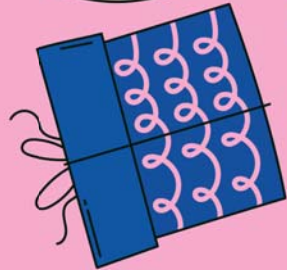
NA ZAHŘÁTÍ: ČAJ, PUNC, KÁVA

**Blíží se
Vánoce**

29. 11. 2025

KD Rohatec / 14–17 hod.

VÝSTUPNÉ PRO
DOSPĚLÉ 30 Kč

Výstava vánočních dekorací

Prodejní stánky

Tvořivé dílny pro děti

Vánoční dobroty

Srdečně Vás zvou zahrádkáři Rohatec

OBEC ROHATEC A ROHATECKÁ CHASA VÁS
SRDEČNĚ ZVOU NA TRADIČNÍ

KATEŘINSKOU ZÁBAVU

v sobotu 22.11.2025 od 20:00
na KD Rohatec
vstupné 150 Kč

K tanci a poslechu hraje Slovácká
kapela Romana Horňáčka.

Obec Rohatec Vás srdečně zve
na předvánoční koncert kapely

Štěpánští koledníci

Kulturní dům Rohatec

14. 12. 2025

16.00 hodin

Vstupné v předprodeji od 18. 11. 2025:
OÚ Rohatec 200 Kč, na místě 250 Kč

Pro účastníky svařák zdarma

Prodej zpěvníku s CD

TÉMA PŘÍŠTÍHO ČÍSLA - JSME ŠŤASTNÍ?

Rohatecký svět – periodický tisk územního samosprávného celku. Vydává Obec Rohatec, IČ:00488526, řídí redakční rada při OÚ Rohatec, tel.: 518 359 230, webové stránky: www.rohatec.cz, e-mail: info@rohatec.cz.

Šéfredaktor Stanislav Zela, jazyková korektura Lenka Hostýnková, členové Ing. Jarmil Adamec, Ph.D., Zdeněk Bíza, Vlastimil Hlaváč, Anna Homolová, Božena Vlácilová.

Otištěné názory a stanoviska nemusejí vždy odrážet názor redakce.

Redakce si vyhrazuje právo upravovat a zkracovat příspěvky, aniž by byl změněn jejich smysl.

Vychází šestkrát ročně nákladem 1400 kusů. Zaregistrováno Ministerstvem kultury ČR: MK ČR E 12419.

Uzávěrka je vždy k poslednímu dni lichého měsíce.

Grafická úprava a tisk: Tiskárna Brázda, www.TiskarnaBrazda.cz

www.rohatec.cz

